

IVAN MERZ

GOD. VIII./IX. BR. 1 (10) 1980./81.

GLASILO POSTULATURE

PAPA IVAN PAVAO II mladima iz Hrvatske:
**NASTOJTE SLIJEDITI STOPE
TOG VELIKOG KATOLIČKOG LAIKA!**

IVAN MERZ

GLASILO POSTULATURE ZA BEATIFIKACIJU DR. IVANA MERZA

BIOGRAFSKI PODACI O IVANU MERZU

1896. 16. XII. rođen je u Banjoj Luci. Tu pohađa osnovnu školu i gimnaziju (realku) i maturira 1914. s odličnim uspjehom. Pokazuje veliku sklonost za književnost i umjetnost. Mnogo čita. Religiozne vrijednosti zanimaju ga prvenstveno pod estetskim vidom. Započinje pisanje svoga dnevnika.
1914. Nakon mature po želji roditelja polazi u Vojnu akademiju u Bečko Novo mjesto gdje ostaje samo tri mjeseca.
1915. Upisuje na Bečkom sveučilištu studij prava. Ovaj period karakteriziran je **nutarnjim** krizama i traženjima. U ljetu iste godine pozvan je u vojsku.
1916. Poslan je na talijansku frontu i ostaje do konca I. svjetskog rata. Period dozrijevanja u vjerskom pogledu kao što se vidi iz njegovog zanimljivog dnevnika. Boravak na ratištu, gdje je svakodnevno gledao smrti u oči i bio izložen stradanjima i trpljenju svake vrste, produbljuje njegovu vjeru i učvršćuje mu kršćanski nazor na svijet. Religiozne vrijednosti zauzimaju odsada prvo mjesto u njegovoj duši.
1919. Po završetku rata započinje u Beču studij književnosti.
1920. Dobiva stipendiju iz Francuske. Polazi u Pariz gdje nastavlja isti studij na Sorboni i Katoličkom Institutu. Dvogodišnji boravak u Francuskoj te mnogi kontakti s katoličkim intelektualcima i konvertitima proširuju njegove kulturne i religiozne horizonte. Veoma se zanima za liturgiju. Majci u jednom pismu iz Pariza piše: »Katolička je vjera moje životno zvanje«.
1922. Završava studij i dolazi u Zagreb gdje postaje profesor francuskog jezika na Nadbiskupskoj gimnaziji. U toj službi ostaje do smrti.
1923. Postiže doktorat na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. U doktorskoj dizertaciji obradio je utjecaj liturgije na francuske književnike.
1923. Nakon postignutog doktorata privatno studira sve do smrti najprije kršćansku filozofiju, teologiju te sve važnije papinske i crkvene dokumente posljednjih decenija. U posljednje vrijeme posebno je proučavao suvremene moralne probleme. Iste 1923. g. polaže vječni zavjet čistoće kojim se potpuno posvećuje Isusu Kristu i radu za proširenje njegova Kraljevstva.
- 1922.—1928. Kroz šest godina svoga boravka u Zagrebu sve svoje slobodno vrijeme posvećuje apostolskoj djelatnosti u katoličkim organizacijama za mladež. Uvodi Katoličku Akciju Pape Pija XI u Hrvatsku. Jedan je od suosnivača Hrvatskog Orlovskog Saveza kojemu daje geslo »Žrtva-Euharistija-Apostolat«; vrši ondje dužnost tajnika i potpredsjednika. Broji se među najveće promicatelje liturgijske obnove i euharistijskog života u hrvatskom narodu. Svima svijetli nenadmašivim primjerom revnosti za proširenje Kristova Kraljevstva i nadnaravno dobro bližnjih. Živi svetačkim životom ispunjenim ljubavlju prema bližnjima i herojskim nastojanjima oko postizanja kršćanske savršenosti. Piše brojne članke i druge spise ostavivši tako bogatu idejnu i duhovnu baštinu. Glavna mu je karakteristika bila ljubav i vjernost Crkvi i Papi. Njegovo ime znači jedan cijeli program života i rada.
1928. 10. V. — Prelazi u Vječni život ostavljajući za sobom svjetli trag u Crkvi u Hrvatskoj. Na smrtnoj postelji prikazuje svoj život Bogu kao žrtvu za hrvatsku mladež. Tijelo mu je bilo sahranjeno na Mirogoju u Zagrebu.
1958. Pokrenut je informativni biskupski postupak za njegovo proglašenje blaženim.
1977. Posmrtni ostaci preneseni su mu u Baziliku Srca Isusova u Zagrebu koju je redovno pohađao kroz šest godina svoga boravka u Zagrebu.
1978. Prigodom 50. obljetnice njegove smrti održan je u Zagrebu Simpozij pod naslovom »Pojava i značenje Ivana Merza u Crkvi u Hrvatskoj«.

PRVI PUT PAPA SPOMINJE IVANA MERZA

Prigodom hodočašća mladih iz Hrvatske 1. svibnja ove godine za vrijeme zajedničke audijencije 30. IV. 1980. Sveti Otac Ivan Pavao II. pozdravio je naše mlade hrvatskim jezikom i po prvi put spomenuo našega Ivana Merza istaknuvši ga kao uzor kojega treba nasljedovati. Evo riječi Svetoga Oca koje je objavio na hrvatskom također i Osservatore Romano 1. V. 1980:

Dragi moji Hrvati!

Pozdravljam sve hodočasnike iz Hrvatske, a posebno grupu mladih koji su došli pod vodstvom oca Božidara Nagy-a, isusovca, i oca Marija Tolja, konventualca, u Vječni Grad, na spomen hodočašća, koje je vodio u Rim pokojni profesor, sluga Božji, doktor Ivan Merz. Vi nastojte slijediti stope tog velikog katoličkog laika. (...)

Pozdravljeni također i hodočasnike koji su došli povodom velikog jubileja svetog Benedikta, zaštitnika Evrope, pod vodstvom opata oca Martina Kirigina, benediktinca, i oca Roke Tomića, franjevca. Ideali svetog Benedikta znače mnogo i za današnju Evropu.

Dragi moji Hrvati, ostanite uvijek vjerni Isusu Kristu, nebeskoj Majci Mariji, svetoj Crkvi! Zapamtite i kažite to i kada se vratite vašim kućama, da vas Papa voli i blagoslivlje rado vas i sve vaše.

Ovo je već četvrti put da su mladi iz raznih krajeva naše domovine pošli na hodočašće u Rim potaknuti primjerom Ivana Merza. Ovogodišnje hodočašće koje je trajalo šest dana, od 29. travnja do 4. svibnja u organizaciji Bazilike Srca Isusova, Palme i Svetoduške zajednice mladih MI iz Zagreba, okupilo je 200 mladih iz Zagreba, Banja Luke, Sarajeva, Splita, Makarske, Osijeka, Slav. Broda, Varaždina, Krka, Rovinja itd. Cilj hodočašća bio je u prvom redu posjetiti Vječni Grad Rim i susresti se s Kristovim Namjesnikom. Željela se doživjeti univerzalnost naše svete vjere u susretu s tolikim hodočascima iz svih krajeva svijeta te produbiti svijest pripadnosti jednoj, svetoj, katoličkoj i apostolskoj Crkvi.

Osim prvotnoga motiva, spomen na našega Ivana Merza, dali smo još dvije nakane ovome hodočašću: uspomena na prvu godišnjicu Branimirova jubileja i tisućljet-

ne vjernosti Hrvata Crkvi i Papi te proslavu 1500. obljetnice rođenja svetog Benedikta koja se slavi ove godine po cijelom svijetu.

Hodočašće smo započeli u zagrebačkoj katedrali, sv. misom koju je predvodio biskup Mijo Skvorc. Putovali smo cijelu noć jer smo željeli svakako stići na zajedničku audijenciju sa Svetim Ocem u srijedu prije podne. Susret sa Svetim Ocem bio je svakako vrhunac našega hodočašća. Trg svetoga Petra bio je ispunjen mnoštvom kršćana iz cijeloga svijeta; računa se da ih je bilo oko 100.000. Nije potrebno opisivati ono oduševljenje prisutnih kada se pojavio Sveti Otac u otvorenom automobilu i provezao se kroz trg da su ga mogli svi vidjeti. Nakon govora na talijanskom jeziku, u kojem je nastavio tumačiti prva poglavlja knjige **Postanka o uzvišenosti i dostojanstvu** ljudske ljubavi, Papa se obratio raznim grupama na njihovim jezicima. Bili

SLIKA NA OMOTU: Sveti Otac Ivan Pavao II pozdravlja mlade hrvatske hodočasnike na Trgu sv. Petra u Rimu 30. travnja 1980. nakon generalne audijencije.

Naši mladi pozdravljaju Svetog Oca. Sve se ruke pružaju prema njemu, svatko bi ga htio dotaknuti, s njime se rukovati. U zajedničkom Ocu svih kršćana Krist nas sve ujedinjuje.

smo obaviješteni da će Sveti Otac i nas pozdraviti, ali je naše iznenađenje nadišlo očekivanja jer nam je rekao više nego što smo mislili. Dok nam je govorio, od radosti i oduševljenja nekoliko puta smo ga prekidali burnim pljeskom.

Naknadno smo doznali da je Sveti Otac imao pripremljen duži tekst govora koji nam je htio reći, ali je tekst morao biti skraćen zbog mnogih grupa koje je Sveti Otac također trebao pozdraviti. Ispušteni dio odnosio se na našega Ivana Merza i nadovezivao se iza riječi »tog velikog katoličkog laika«. Taj dio glasi:

»... koji je bio ne samo uzor profesor, nego i uzor katolik i predvodnik liturgijske obnove u Hrvatskoj. On je redovito čitao svaki dokumenat izdan od naših prethodnika, on je redovito molio; doktor Merz se redovito ispovijedao, dnevno je slušao svetu Misu i primao svetu Priecest. Cinite to i vi, i tako ćete staviti u praksu odluke Branimirove godine, kako ste svečano obećali prošle godine.« To je prvi put da jedan papa spominje

Ivana Merza i to onako lijepim riječima, stavljajući ga za uzor koji treba slijediti. Bili smo više nego sretni i zahvalni Svetom Ocu za toliku pažnju.

Nakon što je Sveti Otac završio svoje govore i pozdrave raznim grupama, spustio se među hodočasnike. Kako smo bili smješteni blizu podija s kojega je govorio, mnogi od naših mladih s njime su se pozdravili i rukovali kada je prolazio među hodočasnici.

Naša grupa mladih ponijela je kao poklon Svetom Ocu veliki album fotografija našega Ivana sa svim našim potpisima kojima ujedno molimo Svetoga Oca da proglaši Ivana Merza blaženim i svetim. Svoj poklon smo predali Svetom Ocu preko Kardinala Sepera, jer smo tako bili sigurniji da će ga Sveti Otac pažljivije razgledati, kao što je i bilo, o čemu izvještavamo na drugom mjestu.

Sutradan u četvrtak naša grupa prisustvovala je internacionalnoj sv. Misi u Bazilici svetoga Petra koja se služi za sve hodočasnike koji se tih prvomajskih dana nađu u Rimu. Sv. misu predvodio je o. Ma-

rio Tolj s katedre sv. Petra, jedan od voditelja našega hodočašća, što je opet za sve nas bila velika radost. Naši mladi su pod tom sv. Misom otpjevali nekoliko naših pjesama.

I taj put su naše narodne nošnje privlačile pažnju mnogih hodočasnika. Ipak je to naše narodno blago velika vrijednost, koje je kod mnogih naroda pod udarom industrijalizacije gotovo potpuno iščezlo, pa ga zato treba čuvati i cijeniti.

Tri dana u Rimu brzo su nam prošla. Mnogo je toga ostalo što bi trebalo još vidjeti. Svi su bacili novčić u Fontanu Trevi sa željom da se opet vrate u Vječni grad i to što prije, možda već na godinu.

Na povratku kući posjetili smo Norciu, rodno mjesto sv. Benedikta i ondje imali sv. Misu. Češki benediktinac, o. Ciril, koji ondje živi dao nam je kratku informaciju o sv. Benediktu i njegovu redu. Put nas je

dalje poveo prema Asizu gdje smo noćili. Sutradan kratak posjet Padovi, našem o. Leopoldu, i naveče u nedjelju 4. V. već smo bili u Zagrebu, puni dojmova i duhovno obnovljeni nakon susreta s tolikim svetim mjestima naše vjere.

Od svega najvažnije što smo doživjeli bio je, sigurno, susret s Kristovim Namjesnikom. Vidjeti ga, čuti ga u onom mnoštvu od sto tisuća vjernika iz cijeloga svijeta, promatrati ga u bijeloj togi s crvenim plaštem kako sjedi na tronu, jest doživljaj koji nas prenosi i u budućnost: jednoga dana svi ćemo se tako skupiti oko Isusa u Njegovu Kraljevstvu. Zelja nam je, a toga trebamo postati dostojni osobnim nastojanjem, da i tada čujemo onako lijepe riječi kao što nam je ovaj put uputio Njegov Namjesnik u osobi pape Ivana Pavla II.

Ilija Matanović

Sveti Otac primio poklon mladih iz Hrvatske

Prigodom hodočašća u Rim 1. svibnja 1980. mladi iz Hrvatske, te iz raznih mjesta naše zemlje, ponijeli su na dar Svetom Ocu veliki album fotografija našega Ivana Merza. Da u onom mnoštvu poklona naš dar ne ostane nezapa-

žen, predali smo ga kardinalu Šeperu i zamolili ga da on osobno uruči Svetom Ocu, što je rado prihvatio i učinio. O tome nas je uzoriti kardinal obavijestio pismom od 25. V. 1980.:

»Velečasni oče!

Zbog odsutnosti Sv. Oca dosta dugo nisam imao audijenciju. Konačno je bila audijencija prošli petak 23. V. i tom sam prilikom predao Sv. Ocu Merčev album koji ste za njega priredili. Pređa mnom ga je počeo pregledavati. Dao sam mu i neka tumačenja. Sv. Otac mi je rekao da Vam se zahvalim u njegovo ime i šalje Vam svoj blagoslov.«

Na koncu albuma svih dvije stotine mladih, koji su sudjelovali na hodočašću, stavili su svoj potpis na molbu kojom molimo Svetog Oca da našega Ivana Merza proglasi blaženim.

Pismo našega kardinala nas je veoma obradovalo i nismo očekivali više ništa. Glavno da je Sveti Otac primio album i vidio ga. No naša radost i iznenađenje bilo je još veće kad nam je naš kardinal uputio

još jedno pismo s fotokopijom pisma koje mu je uputio Substitut iz Državnog Tajništva Svete Stolice a odnosi se na spomenuti album. Iz pisma se razabire da je Sveti Otac još jednom i to pažljivo razgledao naš poklon. Budući da se sadržaj pisma odnosi na sve mlade to ga donosimo ovdje u prijevodu. Datirano je iz Vatikana 19. kolovoza 1980. pod br. 48315 Državnog Tajništva.

HODOČAŠĆE MLADIH U RIM za 1. svibnja 1981.

Od 28. travnja do 3. svibnja organizira se hodočašće mladih u Rim u trajanju od šest dana. Posjet svetim mjestima, susret sa Svetim Ocem i dr. Cijena pristupačna. Prijavite se što prije jer je broj ograničen.

Obavijesti, prijave: Katehetski centar, Palmotićeve 33, pp. 699, 41001 — ZAGREB.

»Gospodine Kardinale,

U audijenciji od 23. svibnja o. g., Vaša uzoritost predala je Svetom Ocu obilnu dokumentaciju koja se odnosi na slugu Božjega Ivana Merza, popraćenu molbom za njegovu beatifikaciju, koju su potpisali dvije stotine mladih katolika Hrvata, pošto su došli na hodočašće u Rim.

Vaša uzoritost može, ukoliko smatra prikladnim, obavijestiti promicatelje ove inicijative da je Njegova Svetost velikim zanimanjem razgledala tekst i slike spomenutog sluga Božjega, koji je umro u mladoj dobi prije više od pedeset godina i nastavlja vršiti veliki utjecaj na hrvatsku mladež.

Obavještavamo Vas u isto vrijeme da je molba prenesena na uvid kompetentnom Svetom Dikasteriju.«

Ta vijest ne samo da će obradovati naše mlade potpisnike molbe, nego i sve štovatelje našega Ivana Merza. To nas je potaknulo, kao što su nam već prije sugerirali s nekoliko strana da povedemo akciju skupljanja potpisa za beatifikaciju našega Ivana Merza, što započinjemo ovim brojem.

KONCIL O LAICIMA

O. 4. poglavlju dogmatske konstitucije »Lumen Gentimu«

U svojini prvim nastupima papa Ivan Pavao II. češće je spominjao dogmatsku konstituciju II. vat. sabora »Lumen Gentium«. Nazvao ju je »cartha magna Koncila«. Preporučio je svima, kako hijerarhiji tako i vjernicima, da je proučavaju, meditiraju, da usvoje njezine ideje, budući da je ta konstitucija najvažniji saborski dokument.

Još Koncil nije bio završen, kad je konstitucija bila usvojena 21. XI. 1964., a već su komentatori uočili da se radi o najvažnijem saborskom dokumentu u čijem će se svjetlu tumačiti svi ostali njegovi dokumenti. Taj sud postajao je s vremenom sve opravdani] i.

U toj konstituciji Crkva je izrekla sve ono što o sebi vjeruje i ono što ona jest. To je posljednja riječ teologije naših vremena. Izrasla je kao skupno djelo koncilskih otaca i teoloških stručnjaka. Sintetizira rezultate teološkog učenja o Crkvi od konca prošlog stoljeća do danas.

Sadržava osam poglavlja: misterij Crkve, narod Božji, hijerarhija, laici, opći poziv na svetost, redovnici, eshatologija, Marija.

Ovdje nas zanima međutim samo četvrto poglavlje o laicima. Da se Koncil nije zadovoljio samo dekretom o Apostolatu lai-

ka, nego je temu o laicima uklopio u svoj najvažniji dokument i posvetio mu cijelo poglavlje, to samo pokazuje činjenicu koliko je u Crkvi sazrela svijest da se laici- ma posvijesti njihovo dostojanstvo, njihova prava ali i dužnosti koje imaju u okviru Božjega naroda.

Ovo četvrto poglavlje obrađuje teme: laici u Crkvi, narav i poslanje laika, dostojanstvo laika u Božjem narodu, apostolat laika, svećenička služba laika, proročka služba laika, kraljevska služba laika, laici i hijerarhija, laici duša svijeta.

U ovom kratkom prikazu sigurno da nije moguće iznijeti sve učenje tog poglavlja, što treba biti predmet polaganog i meditativnog čitanja i studija. Izdvojit ćemo samo nekoliko temeljnih ideja i misli, iz kojih se izvodi sve ostalo.

Jednakost u dostojanstvu

Prva temeljna misao koju konstitucija ističe jest jednakost u dostojanstvu svih članova Božjeg naroda, jer svi imaju udjela na istim izvorištima svoga pobožanstvenjenja. Evo toga jasnog koncilskog teksta:

»Jedan je dakle izabrani Božji narod: jedan Gospodin, jedna vjera, jedno krštenje; zajedničko je dostojanstvo udova po njihovu preporodu u Kristu, zajednička je

milost djece, zajednički poziv na savršenost, jedno spasenje, jedna nada i nerazdijeljena ljubav ... Premda se neki po Kristovoj volji postavljaju kao učitelji i djelitelji tajna i pastiri za druge, ipak postoji među svima prava jednakost s obzirom na dostojanstvo i na djelovanje zajedničko svim vjernicima u izgradnji Kristova Tijela.« (LG 32)

U tom tekstu dolazi jasno do izražaja onaj temeljni princip koji stoji u bazi kršćanskog morala: naprije indikativ onda imperativ. To znači u prvom redu se pokazuje ono što smo postali po krštenju i po vjeri, tj. djeca Božja, dionici božanske naravi. Iz toga dalje slijedi da se treba vladati i ponašati kako odgovara dostojanstvu djece Božje. Dakle, kršćanski moral i sve kršćansko djelovanje ne vodi se nekim naređenim normama, zapovjedima kojima ne bismo vidjeli opravdanja, nego proistječu iz same naravi našeg po krstu i milošću preporođenog bića. Noblesse oblige — plemstvo obvezuje — veli jedna francuska izreka i to vrijedi kad je riječ i o nama kao pozvanima na plemstvo djece Božje. Iz tog indikativa slijedi imperativ, slijedi obveza ne samo osobnog moralnog života odgovarajućeg svome dostojanstvu nego i apostolski angažman.

Apostolat — pravo i dužnost

Apostolsko djelovanje nije samo vlastitost crkvene hijerarhije. Ono je dužnost cijele Crkve, cijelog Božjeg naroda, svih njegovih članova. Jer Crkvu ne sačinjavaju papa, biskupi, svećenici i redovnici, nego svi zajedno s laicima jesu jedan Božji narod u čijoj službi stoji crkvena hijerarhija.

Već na početku poglavlja o laicima veli se da »pastiri znaju da nisu od Krista ustanovljeni da sami preuzmu svu spasonosnu misiju Crkve prema svijetu.« (LG 30). Drugim riječima i laici imaju svoj dio i odgovornost, a nisu samo neki privjesak hijerarhije koji stoji negdje na rubu Crkve. Budući da su svi udovi jednog otajstvenog Kristova tijela, »pozvani su da kao živi udovi sve svoje sile što su ih primili od dobrote Stvoritelja i od milosti Otкупitelja upotrijebe za porast Crkve i nje-

zino trajno napredovanje u svetosti.« (LG 33). Na sve laike, dakle, pada »slavno breme«, kako se Koncil izražava, da rade kako bi božanska odluka spasenja sve više i više došla do svih ljudi svih vremena i u sve zemlje.

Ima još mnogo drugih mjesta kako u ovoj konstituciji tako i u drugim dokumentima, gdje se ističe ova dužnost laikata u apostolskom angažmanu ali dužnost koja provire iz ontološke biti kršćanina, jer je svaki vjernik po krštenju uključen u Crkvu, preporođen za sina Božjega i kao takav »dužan je pred ljudima ispovijedati kršćansku vjeru, koju je primio od Boga preko Crkve« (Usp. LG)

Vrste apostolata

Kada se spomene riječ apostolat, obično se misli na onaj rad koji vrše svećenici, redovnici i općenito crkvena hijerarhija u vezi naviještanja evanđelja i uprisutnjevanja spasenja našem vremenu. Sigurno da Koncil u tom dokumentu misli i na taj rad kojemu se trebaju pridružiti laici. Dapače to izričito naglašava razlažući u tri odsjeka kako laici trebaju sudjelovati u trostrukoj službi koju je najprije Krist vršio a onda predao svojoj Crkvi: svećenička, proročka i kraljevska. Budući da cijela Crkva suudioništva u svemu što je Kristovo, to isto vrijedi ne samo za hijerarhiju nego i za svakog člana Božjega naroda.

No osim tog direktnog udjela u evangelizaciji i posvećenju sebe i drugih, konstitucija predaje laicima još jedan specifičan zadatak, koji se odnosi na vremenite stvari. Za razliku od hijerarhije i redovništva, koji su direktno uključeni u službu Božju, laici, veli konstitucija, »trebaju tražiti kraljevstvo Božje baveći se vremenitim stvarima i uređujući ih po Bogu. Oni su u svijetu pozvani da pridonesu kao iznutra poput kvasca posvećenju svijeta vršeći vlastitu dužnost, vođeni evanđeoskim duhom i tako drugima otkriju Krista u prvom redu svijetleći svjedočanstvom svoga života, vjerom, nadom i ljubavlju.« Sigurno ne malen zadatak, ali veoma važan, i u prvom redu su laici kompetentni da ga izvrše. Dakle vremenite stvari, djelatnosti, vrijednosti, sve ono što nazivamo profanim, tre-

balo bi tako rasvijetliti i urediti da se uvijek vrše po Kristu i da rastu i budu na slavu Stvoriteljevu.

Eto tako Koncil. Svakako ovaj kratki prikaz ne iscrpljuje sve ono bogatstvo misli i novih horizonata koje otkriva taj dokument. U stvari je samo poticaj da se cijela konstitucija uzme u ruke i temeljito prouči i promeditira. Nije napisana da

ostane mrtvo slovo, nego da bude neprestani izvor inspiracije za život kršćana.

I završimo riječima same konstitucije koje donosi na koncu četvrtog poglavlja o laicima: »Svaki laik mora pred svijetom biti svjedok uskrsnuća i života Gospodina Isusa i znak živoga Boga! Jednom riječju što je duša u tijelu to neka budu kršćani u svijetu.« (LG 38).

50 GODINA ZDRAVLJA I ZAHVALNOSTI

Anica Ercegović ozdravila je još 1930. godine po zagovoru Ivana Merza. Još uvijek živi u svom rodnom mjestu Gradusi kod Sunje i dobrog je zdravlja, premda je od njezina ozdravljenja do danas proteklo već pola stoljeća.

Ako ste imali u rukama biografiju našega Ivana koju je napisao njegov duhovni vođa o. Josip Vrbaneč 1943. g., mogli ste čitati na str. 226—227 izjavu Anice Ercegović o njezinu ozdravljenju po Ivanovu zagovoru 1930. g. U knjizi je objavljena i njezina fotografija.

Malo je međutim štovatelja Ivana Merza koji znaju da je Anica još na životu i da se upravo ove godine navršilo punih 50 godina kako je ona ozdravila zahvaljujući svojim pouzdanim molitvama u zagovor našega Ivana. Posjetili smo je ovoga ljeta u njezinom rodnom mjestu Gradusi kod Sunje, gdje je provela cijeli svoj dosadašnji život. Sada joj je već 75 godina, ali je još uvijek dobroga zdravlja. Premda je naše Glasilo pisalo o njoj prije sedam godina, ovom prigodom kad se navršava pedeset godina od njezina ozdravljenja, zamolili smo je da našim čitateljima ponovno ispriča kako se to dogodilo.

Aničino svjedočanstvo

Obolila sam u svojoj 19. godini, tj. 1924. od tuberkuloze pluća, upale zglobova i žestoke reume u čitavom tijelu. K tome se pridružila i srčana bolest endokarditis. Te sam bolesti zapravo vukla još iz djetinjstva nakon teške prehlade koju sam dobila jedne jeseni kad sam kao pastirica morala gaziti po vodi. Neposredno nakon toga ležala sam pet mjeseci nepomično. Liječio

me je dr. Barić iz Kostajnice. Nije imao nade u moje ozdravljenje. Poslije toga sam učila hodati. Ruke su mi bile iznakažene od upale zglobova. Nisam mogla sama niti jesti. Stanje mi se potom malo poboljšalo, ali nikada nisam bila sposobna za teški posao. Nastavila sam se liječiti i kod drugih liječnika u Zagrebu. Dr. Vladimir Cepulić poslao me je na promjenu zraka u Ogulin zbog bolesti pluća i srca. Ondje mi je pozlilo i bacila sam krv. Zglobovi su mi se upalili i ruke su mi neprestano drhtale. Ogulinski liječnik rekao mi je nakon pregleda da bi me trebalo polovicu ostaviti u Ogulinu, a polovicu poslati na more, jer su se u meni našle bolesti koje traže različita liječenja. Vratila sam se kući i nastavila liječenjem, ali mi lijekovi koje sam uzimala nisu pomagali. Od vremena do vremena bacala sam krv. Bila sam stalno blijeda i uvijek jako umorna. Poslije majčine smrti u lipnju 1930. potpuno sam klonula i tjelesno i duševno.

Početak srpnja 1930. god. povela me je moja prijateljica Marija Grgić na duhovne vježbe u Zagreb na Vrhovac. Tamo mi je opet pozlilo. Casne sestre su se prestrašile i prigovorile mojoj prijateljici što me je ovakovu bolesnu dovela na duhovne vježbe. Izdržala sam uz neprekidno ležanje između svakog razmatranja.

Po svršetku duh. vježbi poslala sam na grob dr. Merza s pouzdanjem da ću tamo

Anica Ercegović u srpnju 1980. g., pedeset godina nakon čudesnog ozdravljenja po zagovoru Ivana Merza

ozdraviti, ako je to volja Božja. To je zapravo bio završetak devetnice za ozdravljenje, koju sam započela još prije polaska na duh. vježbe. Osim molitve sa sličice molila sam i svojim riječima: »Dragi brate, kad mi nitko ne može pomoći, pomози mi ti da ozdravim! Obišla sam mnogo liječnika, potrošila mnogo novaca. Svojima sam na teret. Moli za me!« Bila mi je želja da

dobijem zdravlje radi toga da mogu raditi i pomagati mojima i drugima.

Vratila sam se kući. Izgled mi je bio jednak kao i prije, ali snaga sasvim drugačija. Sve sam poslove počela obavljati bez poteškoće. Prestali su svi bolovi i smetnje. Moji su se čudili nagloj promjeni. Zнала sam da je moja molitva uslišana i da mi je pomogao zagovor dr. Merza. 18. X. 1930. dobila sam svjedodžbu od dr. Vl. Čepulića da sam potpuno zdrava. Nisam uzimala nikakvih lijekova od srpnja 1930. god. do danas. Od moga ozdravljenja do pred nekoliko godina radila sam i po 16 sati dnevno različite poslove u kući, na vrtu i u polju. Nikad nisam bila bolesna osim jedan dan od gripe. Sada me jedino malo smetaju vene, ali to je već staračka bolest. Do pred nedavno pješačila sam tri puta tjedno u crkvu koja mi je daleko pet kilometara.

Zahvaljujem Isusu koji mi je udijelio po zagovoru našega Ivana Merza velik dar zdravlje.«

Uz Aničinu izjavu sačuvali su nam se razni dokumenti o njezinoj bolesti: povijest bolesti, liječnička svjedodžba, recepti lijekova koje je uzimala i drugo što će sve poslužiti kao dokumentacija za proces našega Ivana Merza.

29. listopada 1980. na molbu Postulature Anica je još jednom obavila detaljan liječnički pregled u Zagrebu. Klinički nalazi su u redu i sukladni dobi. Nema nikakvih tragova bolesti od kojih je bolovala do 1930. god.

ŠTOVATELJI IVANA MERZA — BOLESNICU

Da bi se postupak za beatifikaciju Ivana Merza mogao odvijati što brže i što uspješnije, potrebna su uslišanja i milosti dobivene po zagovoru Sluge Božjega. No toga neće biti ako se ne budemo molili i preporučivali u njegov zagovor. Zato vas pozivamo i potičemo da se u svojim potrebama, životnim poteškoćama i bolestima molite Ivanu Merzu. Preporučite i drugima da mu se mole. Mnogima je već pomogao, kao što možete čitati u našem Glasilu. Sličice s molitvom devetnice u čast našem Ivanu možete dobiti na adresi Postulature.

Ako budete uslišani, svakako obavijestite Postulaturu o dobivenoj milosti.

Merz posreduje

SLIJEPI MLADIĆ NA TEOLOGIJI

Prošle godine u jesen na adresu Postulature Ivana Merza stiglo je jedno pismo iz njegovog rodnog mjesta Banja Luke. Započinje ovim riječima:

»Na zadnjem omotu Glasila Postulature stoji: o dobivenim milostima neizostavno obavijestite Postulaturu. I ja to činim ovim pismom ...«

I tekst se dalje nastavlja. Pismo jedne majke zanimljivo, sadržajno, dirljivo, gotovo potresno, nadasve divno. U stvari izvještaj o jednoj velikoj dobivenoj milosti posredovanjem Ivana Merza. Majka piše o svome sinu, osamnaestgodišnjem mladiću Mariju Batušiću, tada učeniku četvrtog razreda gimnazije, koji je u svojoj devetoj godini potpuno oslijepio! Sto je to značilo za njega i za majku, nije potrebno spominjati. No ni Mario ni majka nisu se predali. Mario je pošao u posebnu školu za slijepce i jer je bio »brilijantan đak«, kako ga je nazivao njegov direktor, po savjetu svih profesora Mario je nastavio školovanje u redovitoj srednjoj školi, banjalučkoj gimnaziji. I to veoma uspješno, kako se je moglo i očekivati. Bio je to prvi slučaj takve vrste na toj školi.

Taj fenomen slijepog ali odličnog učenika na banjalučkoj Gimnaziji zainteresirao je i banjalučki lokalni list »GLAS« koji je u svome nedjeljnom broju od 3. lipnja 1979. godine objavio o Mariju članak s fotografijom pod naslovom »PETICA IZ HRABROSTI — Iako slijep, Mario Batušić je odličan učenik trećeg razreda gimnazije u Banja Luci.« Taj zanimljivi članak prenosimo ovdje gotovo u cijelosti:

Petica iz hrabrosti

»Mario Batušić (18 god.) je jedan od najboljih učenika banjalučke Gimnazije. Dobro se služi njemačkim i engleskim jezikom, solidno svira na gitari i uspješan je član Amaterskog radio-kluba. Sve ovo ne bi bilo ništa posebno interesantno da Mario nije potpuno — slijep.

Rođen je kao blizanac i to je po mišljenju stručnjaka glavni uzrok njegove bolesti. Čim su primijećeni simptomi glaukoma, poduzete su mjere liječenja, uključujući i operaciju, ali pomoći nije bilo. Mario je do desete godine nešto vidio, ali se onda vid potpuno izgubio. Osnovnu školu završio je u Nedarićima, kod Sarajeva, jer u Banjaluci nema škole za slijepce.

Velikom voljom i upornošću Mario je u školi bio nenadmašen. Redao je petice, jednu za drugom, pa se ozbiljno razmišljalo o nastavku njegovog školovanja.

»Direktor škole za slijepce u Sarajevu Svetislav Zagorac i profesor Pero Raguž inzistirali su da Mario nastavi školovanje u gimnaziji. Bojali smo se da to ne bude prevelik zalogaj za njega, ali smo na kraju popustili i nismo se pokajali« — priča Ivanka Batušić, majka upornog i hrabrog Marija.

Mario se veoma brzo uklopio u novo društvo i stekao simpatije drugova i profesora.

šora. **Bio** je to prvi slučaj ovakve vrste u banjalučkoj Gimnaziji.

— Mario je nevjerovatno bistar i vrijedan učenik. Kada se tome doda da je razredna zajednica III/4 razreda u koji ide Mario veoma složna i dobra, onda je jasno da uspjeh ne može izostati — kaže Irfan Kapetanović, razredni starješina u odjeljenju Marija Batušića.

— Učim 4—5 sati dnevno. Najveću pomoć imam od majke, koja većinu lekcija snimi na magnetofonskoj traci, a ja to kasnije preslušavam. Inače najdraža mi je fizika, ali zbog specifičnih studija neću moći da je i studiram... — priča Mario Batušić.

Mario svoje kolege i profesore oduševljava znanjem iz matematike. Po riječima njegove profesorice matematike Nade Ridžal, on s velikom lakoćom rješava i najkompliciranije zadatke iz geometrije.«

Tako je pisao banjalučki »GLAS« 3. VI. 1979. Mario je u jesen nastavio i četvrti razred Gimnazije i ove godine ga uspješno završio. U svjedodžbi ni jednog vrlodobrog, sve odlični! Kao takav oslobođen je i mature.

Sve to kolikogod je lijepo i dirljivo, ne bi još bilo dovoljno da pišemo u ovom Glasilu da se u međuvremenu, ove posljednje

godine, nije dogodilo nešto posebno za što je majka Marijeva našla potrebnim da obavijesti Postulaturu u znak zahvalnosti Ivanu Merzu. Zamolili smo međutim Mariju da nam on sam to ispriča. Svome iskazu dao je Mario naslov »Moj put k Bogu«. Evo njegovih riječi:

Mario Batušić nakon mature

Moj put k Bogu

Moj put nije neobičan. Samo je jedan od milijuna i milijuna putova kojima se mi, ljudi, poput rijeka ulijevamo u more ljubavi — u Boga. Da! Baš kao što su rijeke duže ili kraće, kao što više ili manje krivudaju, tako se i mi više ili manje opremo Božanskom planu i izmičemo Njegovu vodstvu. Ali velika je istina da Bog nas traži prije no mi Njega, da nas ljubi ranije no što Ga i poznajemo. On konačno ruši brane naše oholosti i Njegovo svjetlo prije ili kasnije razgoni mrak u kom smo živjeli.

Rodio sam se s bolesnim očima i velikim glavoboljama. Pa iako u drugoj godini podvrgnut uspješnoj operaciji, koju je obavio prof. Pavišić, do devete godine postepeno sam posve oslijepio. Tako sam osnovnu školu završio u sarajevskom Zavodu za slijepu djecu, a potom redovitu Gimnaziju u rodnoj Banjoj Luci. Moram priz-

nati: škola i učenje nikada mi nisu stvarali poteškoće. Neću reći da sam naročito volio učiti. Ali kako sam školu smatrao svojom glavnom obavezom, sve sam razrede svršio s uspjehom. Ove godine sam maturirao.

Međutim moj pravi život, život u svijetlu istine koju spoznah, počeo je tek prošlog ljeta. Dotada su uz tjelesne bile slijepi i moje duhovne oči. I dotada sam činio sve što činim i sada; jeo spavao, učio, smijao se, išao na nedjeljnu sv. misu, čak se, ne baš redovito, molio pred spavanje. Ali da ste me upitali: — Pa čemu sve to? Što je to život? — ne bih vam znao odgovoriti.

Za svoje obraćenje veoma mnogo dugujem majci. Ona je u teškom životu spoznala svu vrijednost vjere. Stoga je nas, svoju djecu, već od malih nogu učila moliti. Ne htijući da propadnem u potpunu tamu materijalizma ili pak da ostanem mlak, tradicionalan vjernik, nastojala je da mi uz obaveznu lektiru pročita i po koje duhovno štivo. Kasnije sam doznao da se često obraćala i Ivanu Merzu moleći za me.

U kolovozu prošle godine 1979. odmarao sam se sa sestrom i majkom u jednom mirnom jadranskom mjestancu na otoku Ugljanu. Uz plivanje i šetnju čitali smo životopis Ivana Merza »Borac s bijelih planina«. Ivanov duhovni uspon i silan mladenački polet u revnosti za Boga, njegove misli koje prostružahu mojom nutrinom iz odlomaka njegova dnevnika koje je napisao, sve to podiže moju dušu nekud iznad monotone svakidašnjice, otkri joj sasvim nove i neslućene horizonte. Božja se ljubav izli na me u obilnoj mjeri te sam onih dana osjećao posebnu Božju blizinu. Obuzela me neka duboka radost kakvu nikad prije ne osjetih. A potom povjerovah. Potpuno i bez potrebe dokazivanja povjerovah u Božju opstojnost. Zato mi je danas jasno da je vjera dar. Ne rezultat filozofskih istraživanja, niti nešto iznuđeno, umišljeno, nego čisti milosni dar. Sve je to sazrelo i odigralo se u mojoj duši za nekoliko dana. Tada jedne večeri, bio je za me to novi rođendan, dok sam sjedio na obali mora, mirnog kao ulje, osjetih skoro fizički prostranstvo toga mora, ogromnost svemira s milijardama zvijezda i sebe, malenog kao zrnice pijeska u tom moru. Kako je silan Onaj koji svim tim ravna i čini da jest sve što jest. Tko sam onda ja? Zar ima za me neki drugi put osim puta što vodi k Njemu, Stvoritelju? Ne! I osjetih silan poziv. —

Jedino što možeš činiti jest da se ugradiš u plan ostvarenja Kraljevstva Božjega! Jedino što možeš, ako ne želiš da tvoj život bude promašaj, jest da budeš svećenik.

Veoma sam zahvalan Ivanu Merzu za obraćenje i put kojim me Gospodin vodi po njegovu zagovoru. Taj put nije uvijek obasjan silnim svjetlom Božanskog prisustva, jer tad ova zemlja ne bi bila suzna dolina nego raj. Ali od vremena do vremena uvede me Gospod u predvorje vječnosti da mi nagovijesti plodove ustrajnosti. Valja se do iznemoglosti boriti protiv grijeha, putenosti, protiv svoje slabe prirode. Bog će dati snage.

Budući bi mi bilo nemoguće ili veoma teško dobro obavljati službu župnika, nakanio sam pristupiti nekoj redovničkoj zajednici. Družbu Isusovu sam najprije sreo u Ivanovu životopisu. Upoznao sam je u likovima njegovih iskusnih duhovnih vođa o. Foretića i o. Vrbaneča. Potaknut tim sjajnim primjerima, proučio sam osobitosti Družbe i područje njene djelatnosti. Tako sam ustanovio, ako to bude bila Božja volja, da bih mogao kao isusovac možda najbolje služiti svetoj Crkvi i koristiti Božjem narodu.

Prema cilju

U listopadu ove godine Mario je započeo studij na Filozofsko-teološkom Institutu Družbe Isusove u Zagrebu. Poznavajući njegovu marljivost i intelektualne sposobnosti vjerujemo da će unatoč nedostatku vida uspjeti svladati sve poteškoće i ostvariti zvanje u koje osjeća da ga Bog zove. Da će mu u tome pomagati zagovor Ivana Merza, čijim je posredstvom došao na ovaj put, u to smo također uvjereni.

I još par riječi na koncu. Da je Mario uspio završiti srednju školu i to s onako lijepim uspjehom, mnogo duguje svojoj požrtvovnoj i brižnoj majci koja mu je u tome najviše pomagala. No majka se isto tako brinula i to veoma marno za religiozni odgoj svoje djece (ima ih troje, četvrto, Marijev brat blizanac, umro je dva mjeseca nakon rođenja). U pismu što nam ga je uputila piše:

»Naročito sam ove zadnje godine često pogledavši Ivanovu sliku na naslovnim stranicama Glasila govorila u sebi: 'Ivane pomози, ne daj da odgojim mlaku djecu! Pomози, da ne bi zbog mog nemara i zapuštanja duhovnog štiva, zbog obimnog programa gimnazije, Marijeva duša bila uskraćena i okrnjena . . . . Nakon što sam Mariju pročitala ovog ljeta Ivanovu biografiju »Borac s bijelih planina«, dva dana poslije reče mi sav ozarena lica: 'Mama, ja bih svoj život htio posvetiti Bogu i raditi za Njega i Crkvu kao isusovac. Znam da ne mogu biti neki župnik, ali mogu završiti sve potrebne studije . . . .' Bila sam silno ganuta i ispunjena nutarnjom srećom, kojoj se nikad nisam smjela nadati. Zahvaljujem našem dragom Ivanu Merzu na velikoj milosti, dobivenoj od Gospodina!«

Ove godine doznali smo za vijest, o čemu je pisao i zagrebački Vjesnik, da je u Americi konstruiran aparat koji omogućuje slijepima čitati svaki tiskani tekst. Putem fotočelija aparat tiskana slova pretvara u brajeva kojima se služe slijepi. Ima ih već nekoliko u Zagrebu. Istina aparat je veoma skup i treba ga dobiti iz Amerike. Ako se u tome uspije to će Mariju znatno olakšati studij teologije.

POMOZITE DA SE UPOZNA IVAN MERZ!

Premda je Ivanov postupak za proglašenje blaženim započeo još 1958. g., a njegovo Glasilo izlazi već devetu godinu, ima još mnogo naših vjernika koji malo znaju o našem Ivanu, a mnogi i ne znaju da postoji ovaj časopis. Vi, koji ga čitate, upozorite na njega druge, pokažite ga svojoj rodbini, prijateljima, znancima. Možda i niste svjesni kako možete duhovno koristiti svojim bližnjima, ako ih upozorite i upoznate s likom Ivana Merza.

Merz i mladi

ŽUPA SV. FABIJANA U VARAŽDINU I NAŠ IVAN

Kad idete iz Varaždina cestom prema Mariboru, na samoj periferiji na desnoj strani primijetit ćete jednu crkvicu, vanjstinom neuglednu, odmah uz sam rub ceste. Prvi dojam: jedan sakralni objekt prošlosti, spomenik vjere prijašnjih stoljeća. I kako to često biva u našem životu da nas prvi dojmovi varaju, tako je i u ovom slučaju. Čovjek ne bi ni slutio da skromna vanjstina crkvice i to na neugodnu mjestu, uz samu cestu, krije u sebi jednu živu, aktivnu župsku zajednicu u kojoj su najviše angažirani upravo mladi. Iznenadjenje je međutim još veće kad se ustanovi da ta župa, osnovana tek prije nekoliko godina, ima samo tu crkvicu i ništa više: bez župnog dvora, bez vjeronaučne dvorane, bez nusprostorija, bez vrata i dvorišta. Sve se odvija u toj crkvici i još manjoj sakristiji. I sv. mise, i vjeronauk (čak i po zimi) i vježbanje pjevanja itd. Da, upravo to posljednje bio je razlog da smo otkrili jedinstvenu, mladu vjerničku zajednicu.

Kada je lanjske godine bio organiziran prvi Festival duhovne glazbe i poezije, kao jedini izvan Zagreba prijavio se župski zbor mladih sv. Fabijana iz Varaždina. Iznenadili su i oduševili i publiku i žiri. I osvojiše prvo mjesto! I kako je Festival bio povezan s našim Ivanom Merzom, mladi Varaždinci zainteresirali su se za njegov lik i zavoliše ga. I tako je počelo. Sami predložili župniku Miji Horvatu da se obavi devetnica u čast Ivanu za njihovu župu. Prijedlog bi pozdravljen i prihvaćen. Za početak devetnice 22. ožujka, pozvaše postulatora, koji ju je započeo i ujedno iste večeri održao predavanje uz dija pozitive o našem Ivanu za prisutne sakupljene župljane, mlade i odrasle, koji napuniše crkvicu.

I ove godine zbor mladih sudjeluje na Festivalu. Izvode između ostalog i pjesmu »Brate Ivane«, za koju su sami skladali glazbu i aranžman na nešto prilagođene riječi Mire Preisler. Ove godine osvojiše drugo mjesto. Ali i pjesma »Brate Ivane« osvaja. Brzo je prihvaćaju mladi. Pogodena je. Za proslavu Merčeva dana 11. svibnja dolaze ponovno u Zagreb i izvode je na koncertu kao i druge svoje skladbe. Neki od njih hodočaste također i u Rim. Eto to je samo ukratko o toj zanimljivoj zajed-

Župna crkv(ica) sv. Fabijana i Sebastijana u Varaždinu

nici mladih koji tako zavoliše našega Ivana, a vjerujemo i on njih. Objavljujemo njihovu uglazbljenu pjesmu u ovom broju. Zamolismo ih da nam nešto više kažu o sebi. Učinila je to Karmela Verteš u ime svih i njezin dopis ovdje donosimo.

Hir ili nešto trajnije

Cesto puta se djelovanje mladih označava imenom prolaznog oduševljenja, nekog hira ili prolaznog zanesenosti, te se ni slučajno ne očekuju neki veći rezultati od svega toga.

Tako se ispočetka gledalo i na grupu mladih katolika, stanovnika dijela grada Varaždina prema Mariboru, koji su se jedne zimske subote još 1974. godine okupili u maloj i hladnoj crkvici sv. Fabijana i Sebastijana. Okupili su se sa željom da počnu. A što? — Da počnu pjevati, da izliju svu svoju toplinu mladenačkih srca i

»Fabijanci« — zbor mladih župe sv. Fabijana i Sebastijana iz Varaždina sa svojim župnikom vlč. Mijom Horvatom i voditeljima Mitom i Mladenom

zagriju taj prostor, da ožive kraj, da pjevaju Bogu i o Bogu i tako daju svoj »glasni« doprinos slavlju Euharistije.

Veliko je bilo oduševljenje te djece koja su većinu pjesama čula tek prvi put i koja su ih upravo upijala, jer su bili žedni nečeg novog, a dobrog. Žvukovi njihovi gitara otvarali su i najkonzervativnija srca. Ti dječji glasovi plijenili su pažnju, ne toliko svojom ljepotom i savršenom uvježbanošću, koliko prizvukom sreće i oduševljenja.

Njihova poletna mladost nije im dopustila da ostanu unutar zidova crkvice, pa su se čuli u gotovo svim crkvama Varaždina, gdje su pjevali na sv. misama, na priredbama za starije ljude, na susretima djece i mladih. Oni odlaze u Lepoglavu, u Samobor, u Međimurje, Šestine, ... Njihove nastupe u svetištu Majke Božje Bistričke prigodom zavjetnih Varaždinskih hodočašća očekuje se s punim pravom, jer uvijek iznenade nečim izvornim. Ta raspjevana mladost postala je s vremenom središte kršćanskog života tog dijela grada. Oko njih su se kao koncentrični krugovi širili, pjesma, radost i vedra kršćanska ozbiljnost.

Najveće priznanje njihovu radu i takvu životu bio je trenutak kad su vjernici počeli s njima pjevati, ispočetka samo hrabri-

ji pojedinci, a danas gotovo svi. Jer, kada danas gitara uoči pristupa Euharistijskog Službi najavi za Pokajnički čin pjesmu varaždinskog autora »Gospodine opet smo sami...«, sva okupljena zajednica pridružuje se jednodušnim zazivom: »Smiluj se Bože, nama grešnicima ...« Prije sv. Pričesti pak, ta ista grla i srca postaju jedinstvena u svojoj zahvalnosti i ljubavi prema Bogu koji je pred nama »kao Kruh koji se lomi«, a sve to kroz pjesmu »Dostojno je Jagnje to!«

Za vrijeme rađanja i rasta te zajednice mladih sv. Fabijana i Sebastijana, mijenjali su se vjeroučitelji-kapelani koji su s ljubavlju pratili njihov rad. Mladi su ostali s Onim koji ih jedini može voditi kroz mladost u Život.

Godine 1979. putuju u Zagreb na Festival duhovne glazbe i poezije. Pojavljuju se malo prestrašeni. Izvode svoje vlastite kompozicije, dobivaju punu podršku publike i sve simpatije i uspjeh nije izostao. Tom su prilikom iz razgovora s domaćinima Festivala upoznali život dr. Ivana Merza, oduševili se tim apostolom hrvatske mladeži i spontano ga uzeli za svoj ideal. Njemu u čast organizirali su devetnicu u svojoj »crkvici«, koja je u međuvremenu postala župna crkva sv. Fabijana i Sebastijana — Varaždin... U čast Ivanu

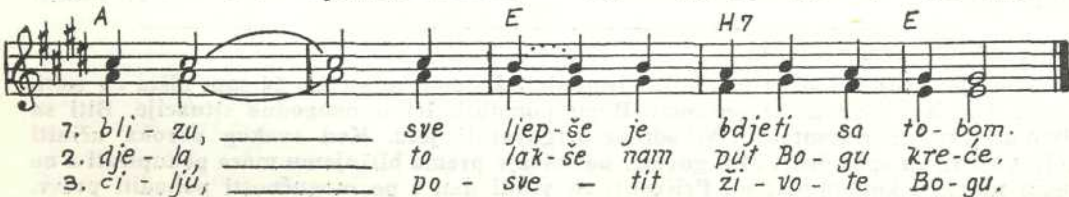

Brate Ivane

Riječi: Mira Preisler

Glazba: Zvonimir Klemenčić-Mito

Veselo

Merzu uglazbili su i pjesmu Mire Preisler »Brate Ivanek«, koja je zapažena i na ovogodišnjem Festivalu i s kojom nastupaju i na obljetnici njegove smrti u zagrebačkoj »Palmi«.

Što napisati kao zaključak ovog sažetog prikaza života i rada zbora mladih sv. Fabijana i Sebastijana u Varaždinu? Možda to da su i dalje skupa i da ih ima tri puta

više nego na početku. Možda to da svaku svoju probu počinju i završuju molitvom. Možda to da su najaktivniji sudionici u liturgijskim slavljinama, najrevniji ministranti i polaznici vjeronauka. Čini se da bi ipak ovdje trebalo zaključiti: Ovo nije hir niti trenutna moda. Riječ je o nečemu što živi.

Karmela Verteš

Pismo Ivanu Merzu

Jedan mladić iz grupe mladih iz Varaždina poslao nam je ovo pismo upućeno našem Ivanu. Rado ga objavljujemo u ovom Ivanom listu. To je još jedno svjedočanstvo kako Ivan djeluje na mlade duše, kako ih može potaknuti i oduševiti za više vrijednosti života.

Dragi Ivek!

Iz dana v dan vu zadnje vreme poslušel sem neke lepe stvari o Tebi, nekaj kaj do sad nis imel prilike čuti. Pa si mislim, tak, moram Ti jen mali listek napisati, kej mi je tak lakše srček otpreti. Znaš Ivek, nebo je tak lepo plavo denes i čist mali oblačeki ponad bregih bežiju. S polja se više se žutiju, gorice su pobrane, listje jako curi s drevja dol i nekak tužno je se. V jutro rano su megle, pa se moram spentrati na breg da bih videl bar malo dole. I dok stojim tak na bregu, dole megla, a soncece polako otpira oči, ja vu toj sliki vidim Tebe, i Tvoje življenje. Vidim Tebe koji si se popel ponad sveta običnog i grešnog. Vidim Tebe koji si znal kak se more »sonce« videti i osetiti »sonce« lepo i drago, pa makar se megle mrzle po zemli vlečeju. Znaš, Ivek, lepo je zbilja to kak si Ti živel. Ti si bil sreten, tak jako, da si tu sreču i na druge mlade počel prolevati, pa su te zato i s pravom prekrstili v »apostola hrvatske mladeži.« Čini mi se nekak da si Ti svojim životom dal znamenje čitavom jednom vremenu i da nakon tvoje smrti niš od tebe ni prestalo živeti. Nemre se tak lako pozabiti da cerkvi nigdar nisi hrba obračal i da si saki dan hodil k meši. Fejst skrušen si bil vu molitvi, lica nigdar nisi mrgodil, već s smeškom si po zemli hodil. Ti si bil pravi čovek, baš onakvi kakvi bih i ja štel biti. Saki si den prebiral zrnca svete krunice i po pedeset put na dan ponavljal »moli za nas grešnike sada i vu času smrti naše« i siguran sem da je bila polek Tebe, dok si prelazil s vremena vu večnost.

*Nekak mi je toplo i najlepše vu duši kad si mislim da je gruda po kojoj i ja hodim dala takvog sina. I dok ti ja vu te mrzle i žalosne jesenske dneve stojim na vrhu mojeg zagorskog brega i gledim dole, čim dale morem, mislim si vu sebi da človek mora biti iznad svega kaj ne vodi k Bogu, iznad svega kaj ni Božje, da treba iti se više i više, k »svetlu« i k »vrhima« koji nas čekaju. Srečen kaj sam to baš pri Tebi spoznal i baš zato sam ti moral tih par reci napisati i dušu otpreti. Stel bi Ivek, da te čim više ljudi spozna, da te više mladeži gledi kak svog najboljšeg prijatelja i da na primeru tvojeg življenja svoje dneve i život vrede. V uvjerenju da si blizu Onoga kojemu si na zemli služil, lepo Te pozdravljam dragi
Zvonimir*

Neke odluke Ivana Merza

Suvišak svojih dobara pokloniti siromahu. Jednom mjesečno 24 sata ništa ne jesti. Svaki dan bar jednom se posvema Bogu pomoliti. Ići u neugodne situacije. Biti sa životom u najužem kontaktu. Nikada ne prigovarati jelu. Kod svakog obroka učiniti koju pokoru za spas duša. Moj govor i ponašanje prema bližnjemu mora podupirati a ne rušiti njegovu kontemplaciju. Pričestiti se svaki dan i po mogućnosti pohoditi presv. Oltarski Sakrament.

Odjeci otkrića generalove kćerke

U našem prošlom broju objavili smo opširan opis o otkriću č. sestre benediktinke M. Denise Chevillotte, čijem je oblačenju prisustvovao Ivan u Parizu i istoga dana ostavio o tome dirljiv zapis u svome dnevniku, koji smo također objavili u Glasilu. To otkriće s. M. Denise, »generalove kćerke«, pod kojim nazivom ju je Ivan spomenuo u dnevniku, jer joj nije znao imena, mnoge Ivanove štovatelje je veoma obradovalo i ugodno iznenadilo. S mnogih strana dobili smo usmene i pismene izraze radosti i priznanja od kojih navodimo samo neke.

Kardinal Franjo Šeper

Među prvima javio nam se iz Rima naš uzoriti Kardinal Franjo Šeper pismom od 17. III. 1980. S njegovom suglasnošću objavljujemo njegovo pismo koje je upućeno **postulatora:**

Velečasni Oče!

Primio sam Zbornik radova simpozija o Merzu i zadnji broj Glasila Postulature. Od srca Vam hvala.

Moram reći da sam s najvećim interesom pročitao sve ono što je napisano o generalovoj kćeri. Sjećam se vrlo dobro kad je Merz pripremao da objelodani obred oblačenja kod benediktinki. I ja sam trebao nešto prevesti.

Da toga samostana u ulici Monsieur više nema, to sam već davno znao, ali sam tek iz Vašeg izvještaja saznao zbog čega su setre odanle otišle. I ja sam svojedobno čitao Huysmansov »En route«, gdje se taj samostan spominje.«

Sestre Benediktinke s Hvara:

»Neizmjerne ste nas obradovali i zadužili onako lijepim, opširnim i sugestivnim prilogom o našem redu u Vašem glasilu. Zbilja se ne može čitati bez ganuća. Koliko je Ivan Merz cijenio kontemplativne redove i njihovu posebnu ulogu u Crkvi! Niste mogli bolje počastiti naš red u ovoj jubilarnoj godini i priuštiti svim benediktinkama u domovini ljepše iznenađenje. Nek Vam se sveti Benedikt oduži svojim moćnim zagovorom kod Gospodina!

Osobito nam je drago što nastojite pobuditi kod mladih interes za naš red, da bi se oni zagrijali za duh sv. Benedikta i liturgiju... I mi ćemo po primjeru naših francuskih sestara moliti Ivana Merza za nova zvanja.«

Štovatelj S. C. iz Gaboša:

»Primio sam Glasilo Postulature koje me je ugodno iznenadilo, tim više što sam ga primio na sam prvi petak. U nedjelju prije prvog petka sam se ispovjedio i primio sv. Pričest. Odlučio sam da počnem opet, iako sam već bio obavio 9 prvih petaka. Kad sam primio Glasilo, jako sam se razveselio i to mi je još više učvrstilo želju da počnem obavljati ovu pobožnost.

Vrlo me je ganuo članak o oblačenju sestre benediktinke u Parizu. Plakao sam. Smatram da je to posebna milost isprošena od Ivana Merza. I u buduće mi šalžite Glasilo Postulature.«

Mnogi su usmeno izrazili svoju radost i priznanje nad našim otkrićem. Jedna gospođa plakala je od ganuća kad joj je kćerka čitala opis otkrića i ostale tekstove. Jedan svećenik, kad je dobio Glasilo, uveče je do pola noći čitao sve što je napisano o generalovoj kćerki, toliko ga je stvar zainteresirala. I mnogi drugi su na druge načine izrazili svoju radost i zadovoljstvo.

Kolikogod nas veseli da je to otkriće naišlo na tako veliki interes kod Ivanovih štovatelja, to će nam biti još draže da ljepota vjernosti Bogu posvećenog života, što je u cijelom tom otkriću najljepše, potakne Ivanove štovatelje na vjernost Bogu u staležu u kojem je svakoga od nas pozvao.

MERZ KOD BENEDIKTINKI NA HVARU

Prigodom objavljivanja otkrića »genera-
love kćerke« u prošlom broju, naše sestre
benediktinke su bile veoma radosne pa su
nam iz samostana sa Hvara poslale izvadak

iz njihove kronike u kojoj je zabilježen po-
sjet našega Ivana njihovoj zajednici. Evo
što piše u njihovoj kronici:

»30. rujna 1927. — Danas smo imale sreću upoznati u našoj govornici
cijenjenog gospodina profesora dr. Ivana Merza — vođu društva »Orlova«
u Zagrebu. Velika duša, apostol katoličke akcije, anđeo euharistije i duša
vrlo dobro i duboko upućena u svetu liturgiju. Dr Merz nam je rekao: bez
obzira na umor, na poslove, na zapreke ili na okolnosti života svaki dan
treba primati sv. Pričest. Tako je on i činio.«

Zahvalni smo sestrama i za ovo malo
otkriće koje nam samo upotpunjuje i po-
tvrđuje sliku koju smo do sada imali o na-
šem Ivanu. Dapače, vrijednost tog zapisa
je od posebne važnosti jer je to neposredno
svjedočanstvo nakon susreta s njime. Iz
tih riječi se vidi kakav je ugled i poštova-
nje uživao Ivan još za vrijeme svoga ži-

vota. Mnogo je toga napisano o našem
Ivanu, ali tek nakon njegove smrti. Taj za-
pis u benediktinskoj kronici jest jedan od
rijetkih dokumenata iz vremena dok je
Ivan živio i otkriva nam ponovno veličinu
Ivanove duše i njegove pojave u našoj
Crkvi.

To otkriće potiče nas da zamolimo i druge redovničke zajednice ili osobe koje su
vodile svoje dnevnike i Kronike u godinama dok je Ivan djelovao u Zagrebu (1922—
—1928.) da prolistaju te stranice pa ako se nađe nešto o našem Ivanu, bit ćemo zah-
valni da nam to upute što ćemo potom objaviti u našem Glasilu.

Moli i radi kod benediktinki na Cresu

*Mladi pred samostanom sestara benedik-
tinki na Cresu. Ispred njih more.*

Koncem mjeseca kolovoza ove godine
grupa mladih, koji su se upoznali preko
raznih inicijativa povezanih s našim Iva-
nom, provela je tjedan dana kod sestara
benediktinki na Cresu. Bilo ih je ukupno
26 i to iz raznih krajeva: Zagreb, Subotica,
Varaždin i Banja Luka. Tu inicijativu or-
ganizirali su mladi iz Zagreba — Bazilika
Srca Isusova.

Benediktovu načelu »Moli i radi« mladi
su dodali »i odmori se«. Cilj je naime bo-
ravka bio trostruk: upoznati se i živjeti
tjedan dana benediktinsku duhovnost, po-
moći sestrama u poslovima njihova samo-
stana i odmoriti se na suncu i moru. Pro-
gram je na zadovoljstvo svih bio potpuno
ostvaren. Molitveni dio sastojao se u mo-
ljenju časoslova ujutro i naveče (Jutarnja
i Večernja) te u prisustvovanju Euhari-
stiji svakog dana zajedno sa sestrama. Mo-
ljenje časoslova, službene liturgijske mo-
litve Crkve koja se napose njeguje u bene-
diktinskom redu, posebno je zainteresirala
mlade. Za neke je to bilo pravo otkriće.
Moliti se zajedno sa sestrama u jednom
samostanu, u kojem se više od osam sto-
tina godina, koliko je samostan star, sva-
kodnevno uzdiže molitva i hvala Bogu kroz
pjesmu posvećenih duša riječima Crkve,
bio je dubok doživljaj. Kao da smo u na-
šoj molitvi osjećali jeku vjekova koja nam
je davala poseban čar.

Prije podne smo radili u samostanskom
vrtu, kopali, zidali, plijevali, prevažali,
drobili kamenje, navažali zemlju, itd., a
poslije podne odmor, kupanje i sunčanje

Rad u samostanskom vrtu imao je poseban čar

na plaži koja je odmah ispred samostana. Na prijedlog grupe iz Varaždina pod vodstvom Mite uzidali smo u temelje zida jednu bocu u koju smo stavili jedan spomen spis kao svjedočanstvo naše vjere budućim generacijama s potpisima svih sudionika. Spisu smo priložili i sličicu našega Ivana kao velikog svjedoka vjere našega stoljeća.

Dva puta smo imali večernje susrete. Jedan sa sestrama, kad nam je svaka pripovijedala povijest svoga zvanja za samostan. To je ostavilo dubok dojam na sve nas napose pojedina svjedočanstva gdje se vidjelo koliko su pojedine sestre morale pretrpjeti i kako su se hrabro borile da ostvare Božji poziv za redovnički život. Drugi susret također je bio veoma zanimljiv: dr. J. Pavlović, liječnik iz Pariza, inače porijeklom iz naše zemlje, pripovijedao nam je svoje religiozno iskustvo i svoj put k Bogu. Između mnogih edifikantnih stvari sve je posebno frapirala činjenica da on od svoje 11. godine, tj. još kao dječak, svakodnevno čita po jedno poglavlje iz Biblije! — Inače dr. Pavlović zajedno sa svojom suprugom, koja je Francuskinja, prevodi Ivanovu biografiju na francuski jezik.

Tako je naš boravak kod sestara benediktinki na Cresu bio naš doprinos i sudjelovanje u velikom jubileju 1500. obljetnice rođenja sv. Benedikta, koja se ove godine svečano slavi po cijelome svijetu.

B. Iveković

IVANU

O svece našeg modernog doba
 Iz Tebe ljubav Kristova cvjeta,
 al Tvoje drago i sveto ime
 dopire do na kraj ovoga svijeta.

Ivane dragi, jakosti naša, cijela
 Te zemlja Hrvatska slavi, jer
 Tvoje će ime uskoro biti na
 čast oltara da se stavi.

Mladi se mnogi utječu Tebi, o
 daj im jakost svoju pokaži a u
 teškim nevoljama ovim
 svojom ih vjerom razblaži!

O daj pokaži i nama svima kako je
 divno slijediti Krista! Kroz ovaj
 život nas na putu prati pa će Ti
 uvijek zahvalan biti naš cijeli rod
 — Hrvati.

Janja Čorić.
 Kruševo kod Mostara

Merz o liturgiji

Tako je čarobna ljepota katoličkih obreda — razumije se mi ovdje uvijek mislimo na točno izvedene, kao što to čine kontemplativni redovi, benediktinci, kartuzijanci, trapisti, donekle franjevci i drugi — da čovjek, koji je jednom osjetio njene čari, osjeća u duši čežnju da sve ostavi i sav svoj život provede u liturgijskim molitvama, pjevajući dan i noć, bez prestanka, hvalospjeve Presvetom Trojstvu.

ZIVOT, 6(1924) 336-340

Merz nadahnjuje

BLAGDAN KRISTA KRALJA

u Benediktovoj godini

Collegium pro musica sacra predvodio je molitvu Večernje blagdana Krista Kralja iz Časoslova kojoj se pridružila sva publika na početku Akademije.

I ove godine svečano je proslavljen blagdan Krista Kralja u nedjelju 23. studenog 1980. u prepunoj dvorani Dječakčkog sjemeništa u Zagrebu. Poticaj da se taj blagdan svake godine proslavi na poseban način došao je nakon proslave 50. obljetnice smrti našega Ivana Merza koja je održana za isti blagdan 1978. g. No već i sama narav blagdana zahtjeva da se na taj dan kojim završava crkvena liturgijska godina kršćani nađu zajedno i izvan euharistijskog slavlja te si posvijeste istine naše vjere da je Krist Kralj cijelog svemira i čovječanstva i da smo svi pozvani te jednom uđemo u puninu njegova Kraljevstva. Taj blagdan sintetizira našu spasenjsku prošlost, posvjećuje nam sadašnjost i navješta blagoslovljenu budućnost. Proslavom toga blagdana kršćani trebaju anticipirati one radosti i ono zajedništvo u ljubavi koje ih očekuje u Isusovu Kraljevstvu.

Program akademije i ovaj puta nosio je naglasak onoga što Crkva slavi te godine. I kao što je lani bio prisutan Branimirov jubilej tako je ove godine slavlje 1500. obljetnice rođenja sv. Benedikta našlo odjeka u ovoj proslavi. Program svečane akademije koja je započela u 16 sati a završila poslije 19 sati bio je raznolik.

Započelo se molitvom, večernjom blagdana iz Časoslova koju je predvodio Collegium pro musica sacra, a pridružili su se svi prisutni. Tim molitvenim činom željelo se sjediniti sa cijelom Crkvom po svijetu koja u te večernje sate slavi Krista, Kralja svega stvorenog. Voditelj je napomenuo da ove iste molitvene tekstove Časoslova moli danas Sveti Otac u Rimu, svi biskupi, svećenici, redovnici i brojni laici diljem katoličkog svijeta. Osim toga bio je to ujedno i odziv našim biskupima koji su nas ovoga proljeća svojom poslanicom o sv. Benediktu pozvali da našoj molitvi dademo liturgijski karakter i molimo dnevno bar jedan dio časoslova.

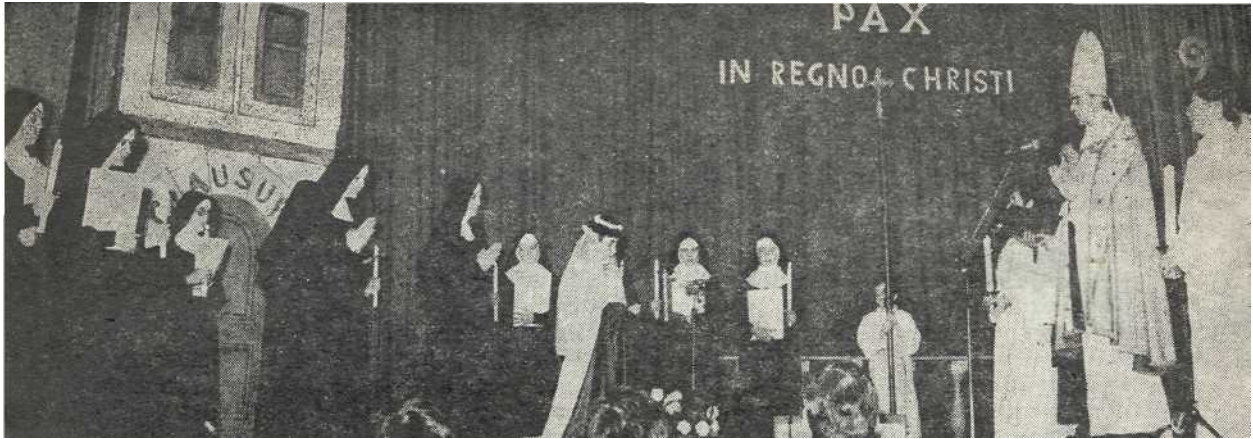
Prvu točku — GLORIA od A. Vivaldia — izveo je Collegium pro musica sacra uz instrumentalnu pratnju članova zagrebačke filharmonije. Publika je oduševljena primila ovu izvedbu koja je proslavi blagdana dala i umjetničku vrijednost a sadržajno se potpuno uklopila u temu slavlja.

Novakinja u pratnji dviju redovnica pribli-

žava se biskupu od kojeg će primiti redovničku odjeću, pojas, skapular, bijeli veo i zapaljenu svijeću.

Obred oblačenja novakinje benediktinke. Novakinja sva u bjelini kleči dok zbor redovnica pjeva liturgijski himan »Isuse kruno djevica«.

Prikazan obred oblačenja novakinje benediktinke

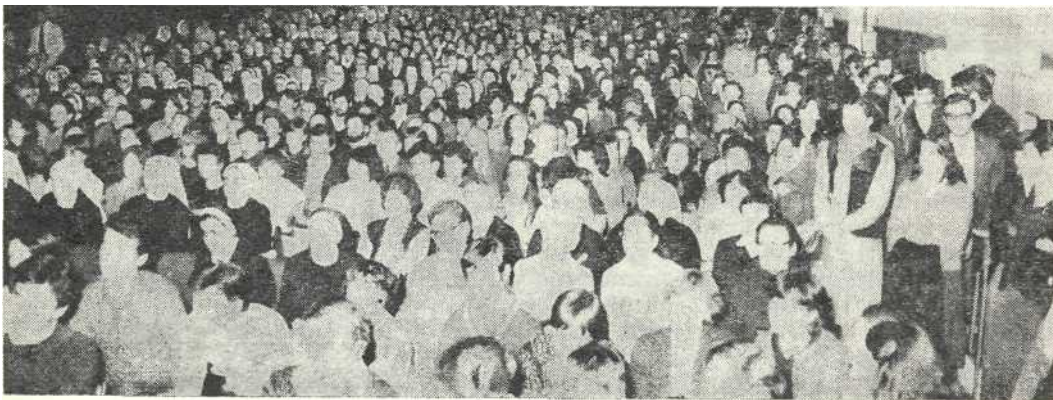
Druga točka međutim ostavila je najdublji dojam na sve prisutne. Bio je prikazan obred oblačenja novakinje benediktinke. Tri su okolnosti utjecale da se odlučilo uvrstiti ovaj prikaz u program. Najprije tu je veliki petnaeststoljetni jubilej sv. Benedikta. Drugo, otkriće »generalove kćerke« iz Ivanova dnevnika o čemu smo opširno izvijestili u našem prošlom broju. Ivan je prisustvovao u Parizu njezinom oblačenju kad je ulazila u samostan 1921. god. i to je dirljivim riječima opisao u svome dnevniku. Ta sestra benediktinka, Marie Denise, još danas živi vjerna svome zvanju kako je to Ivan predvidio na dan njezina oblačenja. I na koncu željelo se prikazati kako su se mnogi mladići i djevojke odazivali pozivu Krista Kralja kroz stoljeća, kao i danas, da bi sav svoj život

posvetili Njemu i proširenju Njegova Kraljevstva.

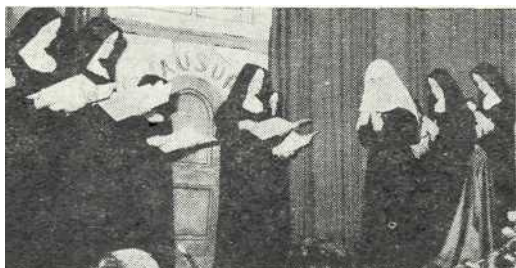
Kao uvod bio je pročitan spomenuti opis oblačenja iz dnevnika Ivana Merza. Tekst je bio popraćen dijapozitivima, originalnim snimcima. Tako su prisutni mogli vidjeti s. Marie kao devetnaest-godišnju djevojku prije ulaska u samostan, sam samostan, kapelu, vrata klauzure, itd. Napose se dojmilo publike kad su ugledali sestru kako danas izgleda, vedra, nasmijana, nakon 59 godina vjernosti svome zvanju!

Potom je bio prikazan sam obred oblačenja. Izvele su ga kandidatice sestara Kćeri Božje ljubavi i mladi Bazilike Srca Isusova. Publika je velikim zanimanjem i u potpunoj tišini pratila odvijanje obreda za koji je pozornica također bila prikladno

Brojna publika u tišini velikom pažnjom i zanimanjem pratila je prikaz obreda oblačenja novakinje benediktinke.

udešena. Iz sakristije je izišao biskup u pratnji asistencije do vrata samostanske klauzure odakle je izišla novakinja obučena sva u bjelinu u pratnji redovnica. Dok je procesija išla prema oltaru, zbor redovnica pjevao je himan »Isuse kruno djevičica«. Nakon pozdrava biskupa, uvodnih molitava i zaziva Duha Svetoga dvije redovnice skidaju novakinji vijenac i bijeli veo. Potom se približava biskupu od kojega prima redovničko odijelo. U pratnji dviju redovnica odlazi u sakristiju gdje odlaže bijele haljine i oblači redovničku odjeću. Za to vrijeme redovnice pjevaju koralnim na-

Novakinja obučena u redovničku odjeću s bijelim velom približava se vratima samostanske klauzure gdje ju čeka časna majka i zajednica sestara koje će ju povesti u klauzuru.

pjevom psalam 16 i 24 koji slikovito ilustriraju značenje samoga čina oblačenja. Potom se novakinja vraća pred biskupa od kojega prima pojas, skapular, bijeli redovnički veo i zapaljenu svijeću. Svakoj od ovih stvari biskup tumači simboličko značenje dok joj ih predaje. Kada je novakinja potpuno obučena zapjeva se Tebe Boga hvalimo i procesija se uputi prema vratima samostana. Ondje novikanja riječima psalama pjevajući moli da joj otvore vrata a zbor redovnica odgovara ističući ljepotu doma Božjega. Potom biskup predaje novakinju časnoj majci. Novakinja se zatim pozdravlja sa svim sestrama od kojih prima sestrinski zagrljaj i polagano i dostojanstveno ulazi u samostansku klauzuru da ondje živi potpuno Bogu posvećenim životom moleći se i žrtvujući za spasenje svijeta. I dok redovnice ulaze u samostan pjevajući Izaijin hvalospjev uz pratnju orgulja, biskup s asistencijom vraća se u sakristiju praćen brujem samostanskih zvona.

Skladna izvedba koja se odvijala mirno i dostojanstveno, te koralno pjevanje redovnica uz pratnju orgulja uspjela je dočarati atmosferu benediktinskih opatija i njihovu vjekovnu tradiciju redovničkog života.

Publika je ostala pod dubokim dojmom. Neki su bili ganuti do suza. Uzvišenost Boga posvećenog života zasjala je na trenutak u svojoj ljepoti. Mnogi su izrazili svoje priznanje izvođačima. Čuli su se prijedlozi da se ovaj obred još izvodi napose po župama.

Potaknut svojim doživljajem iz Pariza objavio je Ivan Merz cijeli tekst ovog dirljivog obreda u časopisu Za Vjeru i Dom 1925. g. u rubrici Vječni Rim koju je uređivao cijele te godine. Naše Glasilo u svom prošlom broju 1—2, 1979/80. objavilo je ponovno taj tekst obreda pa ga zainteresirani mogu ondje lako pročitati.

Za ovu zgodu prikaza obreda oblačenja biskup Mijo Škvorc i Postulatura Ivana Merza pozvali su sestru Marie Denise da dođe u Zagreb. Sestra međutim nije mogla doći jer je vezana samostanskom klauzурom a i zdravstveni razlozi ne bi joj dopustili. No uputila je svima prisutnima za ovu zgodu, na našu molbu, jedno pismo koje je bilo pročitano na koncu prikaza obreda oblačenja. Pismo objavljujemo također u ovom broju.

Tako je ovaj prikaz obreda oblačenja kod benediktinki bio još jedan doprinos slavlju Benediktove godine i upoznavanju bogate duhovne baštine benediktinskog reda.

»Prvi odgojitelji svete Hrvatske« — recital o benediktincima od Petra Grgeča izvode mladi Bazilike Srca Isusova-Palma.

U drugom dijelu programa nastupilo je pet vjeronaučnih zajednica mladih iz Zagreba. Mladi iz Bazilike Srca Isusova-Palme izveli su recital o benediktincima »Prvi odgojitelji svete Hrvatske« od Petra Grgeča. Četiri ostale zajednice mladih nastupile su sa svojim glazbenim točkama. Bile su to ove zajednice: Mladi župe Srca Marijina s Jordanovca (Tvoj brat sam ja); Mladi župe Presv. Trojstva iz Prečkog (E. Kutleša: Hvala za istinu i Kristu); Zajednica mladih KYRIOS iz župe Krista Kralja s Mirogoja (Č. Antolić: Bože moj, Majci, Hvala Ti Kri-

ste, Znam za koga živim); Zbor mladih župe sv. Luke iz Travnja (B. Marcello: Nebesa silna i Kristu Kralju).

Akademija je završila pjevanjem internacionalne himne u čast Kristu Kralju: Krist Kralj vlada, Krist pobjeđuje Krist Kralj vječno kraljuje, koju je kao molitvu otpjevala sva dvorana. I dok su se brojni sudionici polako razilazili bijeli natpis s pozornice »PAX IN REGNO CHRISTI — MIR U KRALJEVSTVU KRISTOVU« kao da je lebdio na svima i pratio ih njihovim kućama.

Pismo generalove kćerke s. Marie Denise, benediktinke iz Pariza

Za proslavu blagdana Krista Kralja 23. XI. 1980. na kojoj je bio izveden prikaz oblačenja novakinje benediktinke biskup Mijo Škvorc i Postulatura Ivana Merza pozvali su sestru Marie Denise benediktinku iz Pariza da dođe u Zagreb. Sestra nije mogla doći ali je uputila svim sudionicima proslave pismo koje ovdje donosimo.

Preuzvišenom Gospodinu biskupu Miji Škvorcu, vlč. ocu Postulatoru i svim sudionicima koji će biti prisutni na proslavi blagdana Krista Kralja 23. studenog 1980.

Veoma mi je drago da Vam mogu saopćiti koliko sam bila ganuta vašim ljubaznim pozivom da dođem u Zagreb na ovu proslavu. Bila bi za mene velika radost naći se među vama za ovu jedinstvenu zgodu. Ipak mi to nije moguće. Ivan Merz je bio dobro razumio da je oblačenje od 4. studenog 1921. godine značilo definitivni ulazak u život klauzure koja ostaje važno pravilo te ga moram poštivati unatoč jedinstvenoj okolnosti jubilarne proslave sv. Benedikta. No srcem i molitvom bit ću u Zagrebu 23. studenog. Drugi razlog koji me sprečava da poduzmem putovanje u vašu lijepu zemlju jest moje dosta slabo zdravlje kao i mojih 79 godina.

Vaš poziv međutim jest velika čast za našu redovničku zajednicu. Usudujem Vas moliti da se pomolite za naš samostan kako bi zagovor našega Ivana Merza isprosio nova zvanja našoj zajednici. Ja ću to isto učiniti za benediktinske samostane u Hrvatskoj.

Još jednom najsrdačnije zahvaljujem za vaš velikodušni poziv koji ste mi uputili. Neka sveti Benedikt i Ivan Merz za nas mole a Krist Kralj neka nas ispuni svojim milostima.

S. Marie Denise Chevillotte, OSB

Merz o redovničkim zavjetima kod benediktinki

Iz ovog malog remek djela katoličke umjetnosti — obreda oblačenja novakinje benediktinke — vidi se do kojeg je dostojanstva kršćanstvo diglo ženu. Obred polaganja zavjeta koji poslije toga slijedi, s umjetničkog gledišta kao da nadmašuje sam obred oblačenja. To je preobražen himan djevičanstvu, vrhunac umjetnosti uopće, koji se gubi u nedoglednim nadzemaljskim visinama.

Klasična grčka umjetnost odsjev je Božanstva kako se očituje u naravnom svijetu (Antigona); Dante nam je dao umjetnost u kojoj je narav podignuta po Milosti u nadnaravni svijet.

U obredu polaganja zavjeta kao da smo napustili već naravni svijet i kao da se već nalazimo u preobraženoj anđeoskoj umjetničkoj sferi, gdje blistanje Duha Svetoga stvara djela neopisive ljepote, neopisivog kolorita i sjaja.

I jedino u vrtu Papinstva, koje imade zalog Kristove neograničene pomoći, može cvasti ovo neusporedivo lijepo i miomirisno cvijeće liturgijske poezije.

Za Vjeru i Dom, 10(1925)273

PAPA S LAIKATOM RIMA

slavi blagdan Krista Kralja

Sveti Otac Ivan Pavao II. i ove je godine na poseban način proslavio blagdan Krista Kralja. Kao i prošle godine, tako je i sada za taj blagdan, 23. XI. 1980., pozvao angažirani laikat Rimske biskupije, koji radi u pastoralu, u Baziliku Svetog Petra. Tu je za njih poslije podne u 17 sati odslužio sv. Misu i uputio im posebnu homiliju.

Veoma je značajno da Papa već po drugi put poziva laikat Rima upravo za blagdan Krista Kralja. Očito je koliko računa s radom laika u Crkvi, koliko cijeni njihov angažman za proširenje Kristova Kraljevstva u svijetu.

Iz homilije Svetog Oca donosimo značajnije izvatke.

Veoma je važno i potrebno, pravilno i pravedno da današnji blagdan bude usmjeren prema Kalvariji. Bez daljnega možemo reći da kraljevsko dostojanstvo Kristovo, koje danas slavimo i razmatramo, mora uvijek biti stavljeno u odnos prema događaju, koji se odvio na tom brijegu, i da treba biti shvaćeno u otajstvu koje je Krist ondje izvršio: događaj i misterij spasenja čovjeka. Moramo naglasiti da Krist Gospodin postaje kraljem upravo u času svoga razapinjanja, kad u bolima i poniženju umire na krizu. I to njegovo jedinstveno kraljevsko dostojanstvo može prepoznati samo oko vjere. Regnavit a ligno Deus — Zavlada Bog sa drveta.

Kristovo kraljevsko dostojanstvo, koje izvire iz smrti na Kalvariji i kulminira u događaju od nje neodijeljenom, u uskrsnuću, podsjeća nas na centralnost koja njemu pripada u vezi onoga što je i što je učinio. Riječ Božja, Sin Božji, po kojemu je sve stvoreno, ima nutarnji, bitni, neotuđivi primat nad redom stvaranja kojemu predstoji kao vrhovni i egzemplarni uzrok.

Nakon što je Riječ postala tijelom i došla da boravi među nama kao čovjek, Krist postiže drugi titul svoga primata, i to u redu otkupljenja: po poslušnosti Ocu, po trpljenju i smrti i po triumu u uskrsnuću.

Spajajući u njemu taj dvostruki primat, imamo, dakle, ne samo pravo i dužnost, nego zadovoljstvo i čast da ispovijedamo njegovo uzvišeno gospodstvo nad stvarima i nad ljudima. To možemo nazvati izrazom,

koji sigurno nije ni neprikladan ni metaforički: kraljevska vlast.

Poslije ovih teoloških refleksija uz temu blagdana, Sveti Otac se direktno obratio prisutnim laicima ovim riječima:

Tko više i bolje od vas, svjestan također dužnosti da kao kršćanin grada Rima daje primjer, treba da razmišlja prigodom ovog blagdana, tako važnog i poticajnog, o načinu kako da se izvrši i razvije takav posao! Radi se u stvari o služenju Kraljevstvu. I upravo to je razlog zašto sam vas pozvao u vatikansku Baziliku: da ohrabrim vaše duše te uvijek budno, konkretno i velikodušno služite Kraljevstvu Kristovu.

Znam da u vidu nove pastoralne godine studirate temu: zajednica i zajedništvo. Stavili ste u temelj svojih refleksija poznate riječi apostola Ivana upućene prvim kršćanicima, koje može shvatiti kao dinamički program svaka kršćanska zajednica:

»Što smo vidjeli svojim očima, što razmotrimo i ruke naše opipaše o Riječi, Zivotu, navješćujemo i vama, da i vi imate zajedništvo s nama.« (1 Iv. 1,1-3).

Predragi, evo proglašenog pravila vašeg života i rada. Vi, vjernici i kršćani, laici i svećenici, koji ste angažirani u pastoralu, skupljajući svjedočanstva apostola, već ste vidjeli Krista Otkupitelja i Kralja, već ste se s njim susreli u realnosti njegove prisutnosti, ljudske i božanske, povijesne i transcendentne. Ušli ste u zajedništvo s njime, s njegovom milošću, istinom i spašenjem, koje je on donio. I na temelju tog

---

MERZ O PAPI

Veličina naroda ovisi o njihovoj vjernosti Papi; ovisi o tome kako se oni ravnaju prema zapovijedima i željama Kristova Namjesnika. U Papinskom duhu ležala je u prošlosti snaga Hrvatskog katoličkog pokreta; u orijentaciji prema njemu leži i naša budućnost. (Za Vjeru i Dom, 12-1925-337 do 339)

snažnog iskustva želite ga naviještati gradu Rimu, osobama, obiteljima i zajednicama koje u njemu žive. Odatle velik zadatak, visoka čast, neizreciv dar da se služi Kristu Kralju i da se upotrijebi vrijeme, trud, razum, revnost, kako bi ga se učinilo poznatim, uzljubite i služilo u sigurnosti. Jer samo u Kristu, koji je Put, Istina i Život, društvo i pojedinac mogu naći pravo

značenje egzistencije, kodeks autentičnih vrijednosti, ispravnu moralnu liniju, nužnu snagu o protivštinama, svjetlo i nadu o nadpovijesnim stvarnostima.

I budući da je veliko vaše dostojanstvo i veličanstvena vaša misija, budite uvijek spremni da radosno služite Krista Kralja na svakom mjestu, u svakom času i u svakom ambijentu.

U RUCI MI IZVORNIK SVETA ČOVJEKA

Iz rukopisne ostavštine Tomislava Macana

U Gradu, 26. listopada 1953.

Čitati izvornik pisma velika čovjeka, lijepo je, čitati izvornik pisma sveta čovjeka, daleko je ljepše i ugodnije. To zadnje, ja sam danas doživio. U ruci sam imao razglednicu, koju je iz Beograda pisao u Zagreb, u bolnici bolesnom Stijepu Androševiću, hrvatski svetac u fraku, Božji čovjek Hrvatske, lovac Srca Isusova, dr. Ivan Merz. Onih par redaka pisanih lebdjećim rukopisom bilo je prvo što sam vidio izvorno napisano Merzovom rukom. Oči su mi pobožno prelazile preko onih redaka pisanih mekanom olovkom bolesnom staklarskom naučniku. Iz njih je izvirala ljubav i samo ljubav prema bolesnom.

Dugo sam promatrao potpis Dr. Merz. Uzvišene, svete misli radale su se i zaokupljale me. A kako i ne bi, kada je Merz bio svjetlo, bio putokaz moje mladenačke dobi, bio onaj kojega sam duboko štovao i koji će poslije svibnja 1928. postati naš hrvatski svetac.

Dok je Stijepo Androšević prikucavao i lijepio okvire i rezao staklo, kazivao mi je neka svoja sjećanja na Ivana Merza. Kazivao ih bosanskom trijeznošću ne zanoseći se i ne uveličavajući ih:

»Merza sam upoznao 1918. Nakon prevrata bio je povjerenik u rudniku Maslovarama. Tada sam bio pučkoškolčić. Netom ga upoznaoh, zavolih ga. Dolazio je u našu kuću u Kotor Varošu. Kad sam bio u vojsci na odsluženju novaštva, teško obolih. Bio sam prenesen u vojničku bolnicu u Banjoj Luci. Merz doznade da sam bolestan, pa isposlova da me pošalju u kliniku u Zagreb. Tu me preporučí don Radoničiću i časnim sestrama. U bolnici me je tri puta tjedno posjećivao noseći mi ponude. Na klinici je uređio da tu ostanem do kraja vojničke službe. Pobrinuo se i za troškove toga liječenja. Kad sam bio pušten iz vojske, nisam se mogao zaposliti kod starog

poslodavca, jer je taj već poodavno bio našao novog pomoćnika. Merz se za me zauzme i preko Hrvatskog radiše nade mi zaposlenje u Češkoj staklani u Dubrovniku. Tako je Merz između Bosne i Dubrovnika uspostavio još jednu vezu, ali osobitu, jer moj je rod davninom, tako se kaže, negdje iz Dubrovačkog primorja.

Merz me je u Zagrebu nukao ići u isusovačku crkvu. Tamo me i vodio na propovijedi i sastanke.

Kad bi prolazili ulicama, Merz bi na nekim stalnim mjestima nekoga pozdravljao skidanjem šešira. Vidio sam da nikoga ne pozdravlja niti komu odzdravlja, pa me to čudilo. Merz me uputi da se na tim mjestima nalazimo nekako zgodno prema crkvi Srca Isusova, pa pozdravlja božansko Srce.

Merz je bio velik hrvatski socijalni radnik, koji je davao sve što je mogao potrebnim. Merz je bio velik organizator. Merz je prema svemu na svoju okolinu ostavljao utisak sveta čovjeka. Za života mnogo napadan, Merz je poslije smrti postao slavan. To nam je pokazao već njegov sprovod. Na nj je došao čitav Zagreb.«

Onda je Merzov staklar ovako, ovim ljupkim i krasnim završetkom završio o Merzu:

»1950. bio sam u Zagrebu. Prema svome običaju nosio sam na Merzov grob kitu cvijeća. Taj put nikako ne mogoh naći njegov grob na kojemu sam bio mnogo puta. Pitao sam grobara, a on me uputi tražiti grob s velikim bijelim križem na crnoj mramornoj ploči. I ništa više. A to sam i ja znao. Opet tražim, ali nigdje Merzova groba. Zurilo mi se, pa odoh na grob Stjepana Radića i tu ostavih Merzovo cvijeće. Grob je bio neuređen, nakićen, nekako zapušten. Valjda je Merz otklonio moju kitu cvijeća za njegov grob, a uputio me da njim okitim tada nekićeni grob Radića i lipanjskih žrtava.«

DON ANTE RADIĆ

1897—1980 Suvremenik, suradnik,

prijatelj i sljedbenik Ivana Merza

Kao njegov sugrađanin koji sam odrastao u velikoj duhovnoj obitelji Katoličke Crkve poput don Ante, želim s ovih nekoliko redaka izraziti zahvalnost našem pokojniku koji je kroz dugi niz godina bio i ostaje »svjetionik s Jadrana« tolikima a napose katoličkoj mladeži u Hrvatskoj.

Rođen je u starodrevnoj dolačkoj župi u Šibeniku 3. lipnja 1897. g. U trećoj godini ostaje bez majke, a ubrzo i bez oca, s još četvero braće i sestara započinjući svoj križni put, ispunjen patnjom, hrabrim stradanjem ali i radošću koju Gospodin daje svojim vjernima. Kao sjemeništarač pohađa Klasičnu gimnaziju u Splitu a Bogosloviju u Zadru. U oba grada osniva i vodi omladinska društva, listove i karitativne akcije. Posebnim dopuštenjem Sv. Oca zaređen je za svećenika već u 22. godini života, 1919. g. Došavši u Šibenik, postaje kapelan i biskupijski kancelist. Aktivno se protivi talijanskoj okupaciji. Kad je onemogućio postavljanje talijanske zastave na šibensku katedralu, zlostavljaju ga i prijete mu smrću.

U razdoblju od 1921. do 1941. djeluje kao kateheta na srednjoj školi i kao voditelj mnogih tečajeva u okviru orlovsko-križarskog pokreta.

Na orlovskom sletu u Šibeniku 1925. god. postaje jedan od utemeljitelja katoličke ženske organizacije Sveze hrvatskih orlića i njihov duhovni vođa. Kao muška grana tako i ženska grana orlovskog pokreta bile su naš autohtoni oblik svjetske Katoličke akcije pape Pija XI. kao sudjelovanje laikata u hijerarhijskom apostolatu Crkve.

Upravo na tom važnom području dolazi do susreta i značajne suradnje između našega don Ante i dr. Ivana Merza, pionira i prvoborca Katoličke Akcije, te Marice Stanković voditeljice ženske katoličke mladeži. Odani Sv. Ocu, Kristovu Namjesniku i biskupima i u suradnji s mnogim drugim istomišljenicima neumorno rade na širenju kraljevstva Božjega.

Urednik je šibenskog tjednika »Katolik«, »Narodne straže« i suradnik brojnih listova po cijeloj domovini. Tajnik je »Hrvatskog radiše«, društva za pomoć mladim radnicima, »Napretka« i predsjednik je šibenske glazbe. Razvija u Šibeniku i značajnu dobrotvornu djelatnost, — Karitas, pučka kuhinja — te sudjeluje u radu raznih kulturnih društava. U vrijeme između dva rata osobito je zapažena don Antina djelatnost kao organizatora kato-

ličke ženske mladeži po svim hrvatskim krajevima. Svojim radom sudjeluje i u mnogim općenarodnim pothvatima u Hrvatskoj - kongresi, hodočašća i drugo.

Početkom II. svjetskog rata nastavlja se težak put našega don Ante. Ulaskom talijanske vojske 1941. biva protjeran iz Šibenika kao protivnik okupatora. Sklanja se u Zagreb, gdje postaje zamjenik generalnog duhovnika vel. križarskog bratstva. Suradnik je pastoralnog centra i Karitasa, a na poticaj i uz podršku blagopokojnog nadbiskupa A. Stepinca tijekom tragičnih ratnih godina za sve naše ljude ovog našeg podneblja vagonima hrane pomaže ugrožene diljem cijele domovine, ljude bez obzira na naciju, vjeru i ideološko opredjeljenje. Poslije rata nastavlja svoju aktivnost u okviru Pastoralnog instituta zagrebačke nadbiskupije i kao duhovnik našeg prvog laičkog instituta. Nakon završenog rata, 1947. g. lišen je slobode, a 1948. g. osuđen je na 5 godina zatvora, koji je u cijelosti izdržao u Staroj Gradiški hrabro braneći svoj svećenički poziv mirne i čiste savjesti. Po izlasku iz zatvora vraća se u svoj rodni Šibenik, gdje postaje kanonik i u jednom kritičnom trenutku preuzima upravu šibenske biskupije. Ne odstupajući od svojih načela izagnan je neko vrijeme iz Šibenika zajedno sa svojim

biskupom Banićem. Opet se vraća i nastavlja svoju aktivnost. Postaje biskupov delegat, dekan stolnog kaptola, voditelj biskupijske ekonomije, potpredsjednik »Međupomoći svećenika« splitske metropolije, upravitelj sjemeništa itd.

U šibenskoj katedrali slavi zlatnu misu 1969. g. kad postaje prelat Sv. Oca pape. Već u poznijim godinama, ali pun ljubavi i žara za bližnjega, nastavljajući idejnu baštinu Ivana Merza, skoro svakodnevno posjećuje brojne obitelji. U tim svojim tzv. »obiteljskim školama«, kako mi je pričao njegov mlađi prijatelj i sljedbenik, pripremao je mlade naraštaje za vjerski život. Učio ih je ustrajnosti u očuvanju vjere svojih otaca.

Deset godina kasnije, 1979. g., već vezan uz postelju, u krugu svojih prijatelja slavi svoju dijamantnu misu. Molitva mu postaje jedini oblik aktivnosti i to do posljednjeg dana. Dan prije smrti posjećuje ga njegov prijatelj i dugogodišnji suradnik don Srećko Pavić. Na njegovo pitanje, kako se osjeća, odgovara Don Ante: »Evo umirem. Oprosti mi ako sam te što povrijedio!«

Don Ante umro je u utorak 12. kolovoza i već naredni dan pokopan je na šibenskom groblju sv. Ane uz prisustvo brojnog svećenstva, redovnica i prijateljica iz cijele domovine. Sprovodnu sv. Misu služio je biskup Josip Arnerić i održao je oprosni govor iz kojega posebno donosimo značajnije izvatke. Od po-

kojnika se oprostio također njegov dugogodišnji prijatelj i suradnik don Srećko Pavić. Brojno mnoštvo prisutno na pogrebu otpjevalo je na koncu »Do nebesa« i himnu »Zastave gore«. Šibenik se još posebno oprostio od don Ante u ponedjeljak 18. VIII., kad je u dupkom punoj katedrali odslužena za njega sv. Misa zadušnica, da bi na koncu ovaj susret u počast don Anti bio zaključen pjevanjem hrvatske himne »Lijepe naše« u znak zahvalnosti don Anti za sve što je učinio za svoj narod. U Zagrebu u kapeli Bazilike Srca Isusova odslužena je 19. VIII. također sv. Misa za don Antu, kojoj su pribivali brojni don Antini prijatelji i suradnici iz Zagreba.

Odlaskom don Ante iz naše sredine otišao je još jedan veliki suradnik i prijatelj našega Ivana Merza, koji je u potpunosti bio prihvatio njegove ideje i duhovni program i provodio ga u djelo s brojnim dušama s kojima je radio. I kao što su za života prijateljevali i surađivali, tako vjerujemo da ih sada združuje postignuće onih ideala i nadnaravne stvarnosti za koju su radili i borili se za vrijeme zemaljskog putovanja u nebesku domovinu. Koliko je plodan bio taj rad, o tome treba da se još istražuje i studira i vjerujemo da će tek povijest katoličkog pokreta u Hrvatskoj moći potpuno i pravo ocijeniti sve njegovo značenje i brojne plodove čija vrijednost ostaje trajna.

Ing. Josip Kokić

Iz oproštajnog govora biskupa Josipa Arnerića

»Mi danas sahranjujemo jedno mrtvo tijelo čovjeka i svećenika, don Ante Radića, čija se duša preselila u vječnost. To njegovo izmučeno tijelo, koje se zajedno s dušom patilo u apostolskom radu i predanju, čeka konačno potpuni životni vrhunac u uskrsnuću od mrtvih.

Naš dragi don Ante, kanonik i papinski prelat, ugledni građanin grada Šibenika, zaljubljenik hrvatske domovine i izgaratelj za Krista i Crkvu, danas nam on bez riječi, ali svojim životnim djelima govori kako i koliko moramo biti Kristovi.

Njegov život možemo sažeti s geslom laičkog apostolata »Žrtva, Euharistija, Apostolat«, za koji je u predratno vrijeme najviše dao. (To je geslo dao katoličkoj mladeži dr. Ivan Merz, koja ga je oduševljeno prihvatila — op. ur.).

Spomenuo bih jedan detalj iz njegova života, koji nam ilustrira njega kao kršćanina i svećenika. Kao jedini svećenik šibenske biskupije bio sam nazočan na njegovu suđenju u Zagrebu, kad se ujedno sudilo i Marici Stanković, dakle obojima kao sljedbenicima našeg velikog katoličkog laika IVANA MERZA čije proglašenje blaženim očekujemo. Don Ante naličio mi je tada svojim držanjem i svojim riječima na apostolskog diva, apostola Pavla. Tada me je posebno osvojio, dao snage i poleta kakav treba biti svećenik.

U današnjem Evanđelju po Mateju, čuli smo riječi Kristove: »Uistinu, jaram je moj sladak i breme je moje lako!« Don Ante je to živio u svojem životu. Kao biskup šibenske biskupije iskazujem mu duboku zahvalnost za ono što je živio i dao biskupiji, a njegov primjer neka nas potiče da i mi u svim prigrudama života budemo Gospodinovi.

Papinstvo je pećina i podloga duhovnom životu svakog vjernika. Papa mora biti predmet našeg posebnog štovanja i naše ljubavi, dio života naše duše. — I. Merz, Put k Suncu, str. 85-86

PROF. MIRKO CEROVAC

1911—1980

Umro je još jedan od vrijednih i vjernih suradnika Sluge Božjega Ivana Merza: angažirani hrvatski katolički javni radnik, dugogodišnji profesor nadbiskupske klasične gimnazije u Zagrebu, višegodišnji urednik »NE-DJELJE« i suradnik brojnih hrvatskih katoličkih novina i časopisa.

Profesor Mirko Cerovac rođen je u Zagrebu 1911. godine u radničkoj obitelji (otac mu je bio tvornički ložač). Od najranijih godina uz svog starijeg brata pok. dra Dragutina Cerovca sudjeluje u radu orlovskog društva u župi sv. Antuna u Zagrebu (sv. Duh). Već kao mladi student postaje istaknuti radnik u križarskoj organizaciji, kojoj je ostao vjeran do kraja.

Gimnaziju i filozofski fakultet je završio u Zagrebu. Najveći je dio svoje službe proveo kao profesor hrvatskog i latinskog jezika na nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji u Zagrebu, djelujući među budućim svećeničkim kandidatima. Nije pok. prof. Cerovac svojim dragim đacima prenosio samo svoje veliko znanje i opću kulturu, nego i bogato životno iskustvo angažiranog vjernika i aktivnog katoličkog javnog radnika. Tisuće njegovih đaka se i danas sa zahvalnošću sjećaju njegovog uspješnog odgojiteljskog rada. I nakon što je umirovljen rado su ga susretali u svom krugu, crpeći i u ovakovim zgodama od obilja njegovog nesebičnog davanja drugima.

Raznolika je bila aktivnost prof. Cerovca u hrvatskom katoličkom pokretu: od člana i funkcionera orlovskog društva na sv. Duhu u Zagrebu pa do raznih poslova i funkcija u vodstvu organizacije, kojoj je više godina bio podpredsjednik. Sve je ove dužnosti naš Mirko savjesno, redovito i uspješno obavljao.

Kao neumorni radnik obilazio je naša sela i gradove, čestoput pješice, održavajući tečajeve i predavanja i nastupajući kao odličan govornik na javnim skupovima i zborovanjima. U samom je vodstvu organizacije skoro svakodnevno radio, ne štedeći se. Sve bez ikakve nagrade ili naknade! Druga su to vremena bila!

Posebno je značajna aktivnost prof. Mirka Cerovca kao urednika tjednika »Nedjelja« i raznih drugih izdanja križarske organizacije. U novinskom je apostolatu Mirko Cerovac pokazao i svoje velike sposobnosti, svoje široko znanje, životno iskustvo i neumornost.

Oni, koji će jednog dana pisati povijest hrvatskog katoličkog pokreta, posebno orlov-

ske-križarskog pokreta, objektivno će iznijeti sav rad i zasluge prof. Mira Cerovca kao jednog od istaknutijih radnika, čovjeka široke kulture i velike aktivnosti.

I posljednjih godina svojega života prof. je Cerovac surađivao u raznim katoličkim listovima i izdanjima i to ne samo kao lektor i korektor (bio je priznati stručnjak za jezik) nego i kao pisac. Bilo je to Mirkovo vraćanje njegovoj prvoj i najvećoj sklonosti: apostolskom djelovanju perom! Uza sve svoje teško zdravstveno stanje (skoro slijep!) neumorno je radio ne tražeći za svaki svoj rad naknadu.

Šteta je, velika je šteta, da se velike sposobnosti, znanje i iskustvo prof. Cerovca nisu dovoljno angažirale u času nastajanja novije katoličke publicistike i izdavačke djelatnosti. On bi se bio rado odazvao pozivu, ali po ziva nije bilo.....

Sa sigurnošću možemo reći: životni je poziv prof. Mirka Cerovca bio: djelovanje kao katolički javni radnik, apostol. Bio je u tome dosljedan sljedbenik Ivana Merza, kojega je osobno poznavao i mnogo se trudio da se ostvare namisli ovog Sluge Božjega. Mirko Cerovac je djelovao za ideale i za mladež, hrvatsku katoličku mladež, kojoj je Ivan Merz žrtvovao svoj mladi život.

U nizu brojnih suradnika i sljedbenika Ivana Merza, Mirko Cerovac zauzima izuzetno i značajno mjesto!

Nakon tolikih djelatnika iz orlovsko-križarskog pokreta ostavio nas je i naš Mirko. Uvijek vedar i nasmiješen, prirodno duhovit i spreman na šalu, ali ozbiljan radnik, kojemu život nije bio lagan.

Umro je od posljedica nesretnog slučaja. Iza sebe je ostavio suprugu Šteficu, sinove i unučad.

U ostavštinu prof. Mirka Cerovca moramo ubrojiti i njegova brojna dobra djela, a posebno primjer angažiranog vjernika i nesebičnog apostola.

Dragi Mirko, hvala Ti na svemu, a posebno Ti hvala na bratskim osjećajima, na spremnosti da pomogneš bratu čovjeku! Hvala na svim žrtvama u našem pokretu, hvala na primjeru Tvojim đacima i Tvojim suradnicima!

Počivaj na Mirogoju uz svog brata Dragu, uz našeg Avelina, sestru Maricu Stanković i sve one kojima grobove znamo i ne znamo, a živjeli su, djelovali i trpili uz geslo: žrtva, Euharistija i apostolat!

Lav Znidarčić

Pogreb prof. Mirka okupio je brojne njegove prijatelje i suradnike u apostolskom radu. Govorima su se od njega oprostili župnik župe sv. Antuna o. Maks Herceg i dr. Ivan Tilšer. Kada je lijes bio spušten u grob glazba je otvirala pjesmu »Za svaku dobru reč« što je mnogima izazvalo suzu na oku.

Prof. M. Cerovec umro je 20. listopada 1980. Mjesec dana nakon smrti njegovi prijatelji organizirali su sv. misu zadušnicu koja je održana u kapeli Bazilike Srca Isusova. Predvodio ju je biskup Đuro Kokska koji je bio i sam učenik prof. Mirka. Koncelebrirali su: o. Pero Bulat superior Bazilike, o. Maks Herceg OFM Conv, župnik sv. Antuna, vlč. A. Miličić predstavnik katoličke generacije kojoj je pripadao prof. Mirko, o. R. Koprek urednik »Života« i o. B. Nagy postulator Ivanove

Kauze. Prilozi koji su sakupljeni kod ove sv. Mise bili su namijenjeni za Postulaturu Ivana Merza. Osim brojnih prijatelja prof. Mirka iz stare katoličke generacije ovoj sv. misi prisustvovali su i predstavnici mladih. Ova prisutnost mladih bila je simbolički izražaj zahvalnosti staroj generaciji kojoj toliko dugujemo. Ujedno je željela naglasiti onaj kontinuum koji treba da postoji među generacijama. One vrijednosti koje su naši stari živjeli, svjedočili i mnogi za njih trpjeli jesu i naše vrijednosti koje mi nastavljamo živjeti i razvijati. Nakon sv. mise mnogi od prisutnih zadržali su se u dvorani u srdačnom razgovoru međusobno i zajedno s mladima kojima je bilo drago upoznati još živeće predstavnike stare katoličke generacije od koje mladi mogu mnogo toga naučiti.

DR. LUCIANO KARBIĆ

1931—1980

26. svibnja 1980. god. oprostili smo se na Mirogoju u Zagrebu od dr. Luciana Karbića, sveučilišnog profesora na Fakultetu strojarstva Zagrebačkog sveučilišta. Umro je u svojoj 49. godini života iznenada, od srčanog udara. O njegovu životu i pojavi pisao je opširnije Glas Koncila odmah nakon njegove smrti (br. 12, 15. VI. 1980). Naslov članka bio je: Nedovršena Apokalipsa na Kosovu — sveučilišni profesor na Fakultetu strojarstva i brodogradnje Dr. Luciano Karbić, znanstvenik i vjernik.

Ne možemo, a da ne posvetimo također nekoliko redaka u ovom našem Glasilu tom izuzetnom svjedočanstvu kršćanskog života, koje nam je prof. Karbić kao znanstvenik i vjernik ostavio tim više što je bio povezan s nekim nadahnućima i ostvarenjima našega Ivana Merza.

Rođen je na Rijeci 1931. g., gdje pohađa gimnaziju i maturira. U Zagrebu završava u rekordnom roku studij strojarstva 1956. g. Nakon nekoliko godina provedenih u proizvodnji odlučuje se za prosvjetu. Vraća se na svoj Fakultet i tu veoma brzo napreduje: 1968. magisterij, 1969. docent, 1974. doktorat, 1975. iz-

vanredni profesor. U svojih dvadeset godina službe na fakultetu prof. Karbić objavio je preko pedeset znanstvenih radova u domaćoj i stranoj stručnoj literaturi. Osim svoga stručnog rada prof. Luciano bio je i svestrano društveno angažiran: u Savezu ljevača, gdje je vršio službu tajnika i urednika stručnog časopisa; u Službi civilne obrane i zaštite na fakultetu, u omladinskim akcijama i dr.

Sve to do sada navedeno jest bez sumnje vrijedno spomena i pohvalno, no još ne bi bilo dovoljno da ga spominjemo u vjerskom tisku da prof. Karbić nije ostavio jedno divno svjedočanstvo kršćanskog života; jedan primjer »integralne moralne ličnosti«, kako ga je nazvao dekan njegova fakulteta u pogrebnom govoru.

Osim savjesnog izvršavanja svojih vjerskih dužnosti zajedno s cijelom svojom obitelji, dr. Karbić prati intezivno zbivanja u Crkvi. Čita teološku literaturu i na stranim jezicima, zanima se za rad mladih u župi sv. Antuna, ohrabruje inicijativu lista mladih »MI«. I prije ninskog poziva naših biskupa provodi u obitelji zajedničku molitvu. I preko tjedna često svraća u crkvu.

Unatoč svoje visoke naobrazbe i položaja pokazuje veliku jednostavnost i pristupačnost. Nenametljiva uslužnost i spremnost da vam izađe u susret i u onome za što ga niste zamolili, ali je naslutio da vam treba, ispunjavalo vas je ugodnim iznenađenjem i povjerenjem. I kad ste ga bolje upoznali, zadivio vas je svojom blagošću i strpljivošću.

Sigurno te i mnoge druge njegove vrline imale su svoj izvor u pravilno shvaćenoj i življenoj religioznosti. Često je znao ponavljati

svojima u obitelji: »Nikada nemojte sumnjati u moć molitve.« A da je molitvu prakticirao još od svojih mladih dana, o tome nam svjedoči i gospođa kod koje je stanovao, koja ga je znala zateći u sobi na koljenima zadubenog u molitvu.

Posljednje godine dr. Karbić pridružio se nekim inicijativama, koje su bile povezane s našim Ivanom Merzom. U dva navrata pošao je sa svojom obitelji na hodočašće mladih u Rim, koje je bilo motivirano primjerom našega Ivana Merza. Oba puta bio je voditelj jednog autobusa i svojom erudicijom i poznavanjem povijesti Crkve i kršćanstva veoma je koristio organizatorima i mladim hodočasnicima.

Kad je u okviru Filozofsko-teološkog instituta otvoren studij teologije za laike kao plod hodočašća mladih u Rim, dr. Karbić pridružio se s cijelom svojom obitelji. Bilo je tako edifikantno vidjeti toga sveučilišnog profesora kako nakon napornog dana provedenog za katedrom kao profesor naveče ponovno postaje student i iz prve klupe marljivo prati predavanja profesora.

Posljednje predavanje kojemu je prisustvovao bilo je o Apokalipsi. Kod kuće ju je počeo čitati ali je nije uspio dovršiti. Sadržaj te najtajanstvenije knjige Biblije postali su uskoro za njega stvarnost.

Kako je bio preko hodočašća i teološkog studija u kontaktu s Bazilikom Srca Isusova, prof. Luciano zainteresirao se za našega Ivana Merza. Čitao je njegovu biografiju te izbor iz njegovih tekstova »Put k Suncu«. Jednom zgodom je izjavio: »Tek sada dolazim do onih religioznih i duhovnih spoznaja do kojih je

Merz stigao već u tako ranoj dobi.« Među dokumentima koje je nosio sa sobom u svome novčaniku na posljednje putovanje, bila je i sličica Ivana Merza koju je već prije dugo nosio uz se.

Mnogo bi toga još trebalo reći o tom divnom svjedočanstvu kršćanskoga života. Zato nas i ne čudi da je na njegovu pogrebu bilo izrečeno osam govora u prisutnosti brojnih prijatelja, znanaca, rodbine i studenata.

Dan prije nego je krenuo na Kosovo kao pratioc studentskog odreda koji je polazio na spomen marš, prof. Karbić pošao je u crkvu sv. Antuna gdje je prisustvovao sv. Misi, ispovjedio se i pričestio. Vjerojatno nije slutio da mu je to posljednja priprava za apokaliptičnu gozbu Jaganjčevu, kojoj je tako često pribivao u vjeri i znaku kod svake sv. mise.

Poziv Kralja vjekova zatekao ga je ujutro 22. svibnja daleko od svoga grada ali ne i nesprenog. Onaj koji za sebe govori u Apokalipsi »Evo dolazim ubrzo i plaća moja samnom« zatekao ga je budnog i pripravnog.

Pjesmom »Kraljice neba raduj se«, koju su prihvatili brojni vjernici, završen je oproštaj koji je više naličio nekoj svečanosti nego pogrebu. Sam je pogreb vodio o. Mario Tolj, konventualac, blizi prijatelj prof. Luciana, kojemu je pokojnik često pomagao i bio na usluzi u raznim potrebama.

Uvjereni smo da je Kralj vjekova kojemu sve živi, kako to lijepo piše nad ulazom u Mirogoj, mjestu njegova zemnog počivališta, uveo svoga vjernog slugu u svoje Kraljevstvo, odakle nas prati svojom molitvom na našem zemaljskom putovanju.

Sjećamo se

MIHO PUŠIĆ - HVARSKI BISKUP

Uz 100. obljetnicu rođenja

Ove godine navršilo se sto godina od rođenja mons. Mihe Pušića, hvarskog biskupa, vrijednog natpastira, odličnog člana hrvatskog episkopata, promicatelja liturgijske obnove, neumornog radnika za oživiljenje benediktinskog reda. Rođen je u Visu 1880. g. Uz krčkog biskupa Srebrnića, šibenskog biskupa Miletu, sarajevskog nadbiskupa Šarića, mons. Miho Pušić bio je također biskup Katoličke Akcije. Imenovanje za hvarskog biskupa 1926. god. zateklo ga je u vršenju dužnosti supetarskog župnika. U svojoj biskupiji mons. Pušić bio je izvršno organizirao društva Katoličke Akcije. U prvom redu orlove i orlice te djevojačka društva Srca Isusova i Marijina. Pod njegovim vodstvom održano je 6 dijecezanskih Euharistijskih kongresa (Supetar, Jelsa, Stari Grad, Hvar, Vis, Komiza). Neumorno je radio oko izdavanja liturgijskog časopisa »Život s Crkvom«. Živa mu je želja bila da vjernici aktivno sudjeluju u svetim obredima i to s ra-

zumijevanjem. Od 1948. do 1950. upravljao je i zadarskom nadbiskupijom. 1968. god. zbog poodmakle dobi prestaje voditi poslove biskupije i dobiva pomoćnog biskupa u osobi mons. Celestina Bezmalinovića. Umro je 1972. god. u 92. godini života.

Bio je veliki pokrovitelj orlovskog pokreta koji se u njegovoj biskupiji bio veoma lijepo razvio. Dobro je shvatio koliko su bila važna orlovska društva za odgoj omladine. Pod njegovim pokroviteljstvom održana su u njegovoj biskupiji dva orlovska sleta: 1927. u Postirama i 1928. u Hvaru. Iste godine održan je i đачki orlovski tečaj u Hvaru. Biskup Pušić kad god je išao u pastirske pohode svojim župama posjećivao je i orlovska društva, pa je zbog svoga velikog zanimanja za orlovski pokret dobio u svojoj biskupiji naziv »orlovski biskup«.

Zbog svoga zanimanja za orlovski pokret biskup Pušić dolazio je često u kontakt s Iva-

nom Merzom, kojega je veoma cijenio. Ivan mu je bio dragi gost kad je dolazio na Hvar i redovito mu je ministrirao kod sv. Mise. Kako je dubok dojam ostavljao na vjernike Ivanov posjet na Hvar, o tome se može čitati u njegovim biografijama. Ondje je Ivan dobio naziv »kapelan u civilu«.

Spomenimo još i to da je mons. Pušić visoko cijenio benediktinski red i zalagao se za njegovu obnovu. U njegovoj biskupiji nalazi se samostan benediktinki; iz nje potječe sada još jedini živući hrvatski benediktinac o. Martin Kirigin, kojemu je biskup Pušić omogućio da kao svećenik njegove biskupije pođe u benediktinski red.

Ivo Arnerić, Dubrovnik

MERZ, LANG, BARBARIĆ I VOŠNJAK ZAJEDNO NA OLTAR!?

Prije nekoliko mjeseci dr. Slavko Šarić predložio je Postulaturi da se pokuša razmotriti ne bi li se moglo poraditi na tome da četiri naša ozbiljna kandidata za oltar — Ivan Merz, biskup Josip Lang, Petar Barbarić i Vendelin Vošnjak — čije su kauze pri koncu ili već gotove na dijecezanskom planu, budu zajedno proglašeni blaženima. Tko god je čuo za ovu ideju bio je oduševljen. Mnoge bi bile prednosti toga čina. U prvom redu svaki od ovih kandidata brže bi došao do proglašenja blaženim zajedno s drugima nego sam. Znatno bi se smanjili materijalni troškovi procesa koji nisu maleni. I što je veoma važno ovaj čin doprinio bi jedinstvu naše Crkve. Mnogi bismo se opet sakupili u Rimu oko Svetog Oca i naših blaženika i time ponovno pokazali svoju volju i nastojanje da želimo biti uvijek u jedinstvu s Petrovom stolicom što nam primjerom pokazuju naši kandidati oltara.

Evo, jedan prijedlog ne samo na razmišljanje nego i poziv na ostvarenje. U prilog ovome ide i činjenica da Sveti Otac u zadnje vrijeme običava proglašavati blaženike ne samo pojedinačno nego i zajedno kao što je to učinio i nedavno, 26. listopada ove godine proglasivši blaženima Don Luigi Orione-a, Mariju Annu Sala i Bartola Longa. Sigurno, da se ovo ostvari trebali bi se zainteresirati i naši oci biskupi koji bi sa svoje strane mogli uputiti pismenu molbu Svetom Ocu, kad za to dođe vrijeme, da sva četiri naša kandidata oltara zajedno budu proglašeni blaženima. Razmišljajmo, razgovarajmo, molimo se i učinimo što možemo!

---

52. DAN IVANA MERZA

I ove godine 1980. Dan Ivana Merza, 10. svibnja, proslavljen je u Bazilici Srca Isusova, gdje počivaju njegovi zemni ostaci. Toga dana brojni Ivanovi štovatelji okupili su se u Bazilici i pribivali euharistijskoj službi Božjoj. Vanjska proslava međutim održana je u nedjelju, naredni dan 11. svibnja. Koncelebriranu sv. misu predvodio je o. Radojko Karaman, provincijal DI. Propovijedao je o. Mario Tolj, franjevac, konventualac, voditelj svetoduške zajednice mladih MI. Kod sv. Mise pjevao je zbor župe Bezgrešnog Srca Marijina s Jordanovca.

Nakon sv. Mise održan je koncert najboljih skladbi s Festivala duhovne glazbe i poezije, koji je i ove godine po drugi put održan za Mladi Uskrs u Zagrebu. Na koncertu su bile izvedene najbolje skladbe i s prošlogodišnjeg Festivala. Sudjelovale su zajednice: zbor mladih župe sv. Fabijana iz Varaždina, mladi župe sv. Trojstva iz Prečkoga, mladi s Jordanovca, zajednica iz Frankopanske te sastav iz župe Krista Kralja »Kyrios«. Nagrađena poezija bila je od Svetoduške zajednice mladih MI, koja je također bila pročitana.

Bez sumnje da je najviše pozornosti pobudila zajednica mladih iz Varaždina, koji su i ovaj put došli u lijepom broju o svome trošku. Sa svojom pjesmom »Brate Ivane«, za koju su na riječi Mire Preisler sami napisali glazbu i aranžman, oduševili su publiku. Tu pjesmu s glazbom objavljujemo u ovome broju.

Za Ivanov dan izašla je iz tiska i njegova kratka biografija »Tko je Ivan Merz« pa su si je prisutni mogli nabaviti.

U nastavku donosimo homiliju koju je izrekao o. Mario Tolj za vrijeme euharistijskog slavlja na Dan Ivana Merza.

OTKOPANI DUHOVNI KAPITAL

Homilija o. Marija Tolja prigodom proslave Dana Ivana Merza

Izražavam svoju radost što mogu ovdje progovoriti nekoliko riječi u ime onih koji se nadahnjuju na životu Ivana Merza. Pred pedeset i dvije godine Ivan Merz zakoraknuo je u vječnost, a iz dana u dan sve je prisutniji, sve više govori sve jače propovijeda. To je već prvi razlog da malo zastanemo, da se udubimo u ovu Božju logiku. Isus Krist kada želi neku obnovu, kada želi da se njegovo Evanđelje autentičnije živi, tada podiže apostole, podiže one koji će živjeti njegovo Evanđelje. I zato kažem: Bogom je dan Ivan Merz za naše vrijeme kad se toliko govori o laičkoj obnovi u Crkvi i o obnovi Crkve u Hrvatskoj. Hvala Bogu da se nije dogodilo s Ivanom Merzom, kao što se na žalost često događa nama Hrvatima da nam kapital ostaje zakopan. Zalaganjem otaca isusovaca duhovni kapital »Ivan Merz laik« koji je dokraja živio Evanđelje Isusa Krista iskopan je i podignut da nam govori i propovijeda. Zato ako ikada, onda je ovo vrijeme trebalo jednog čovjeka kao što je Merz. Trebalo je jednog laika koji je znao naći svoje mjesto u Crkvi, koji je živio u Crkvi i za Crkvu, da danas svim vjernicima u Hrvatskoj, a napose mladima, bude primjer na kojem će se nadahnjivati i kojega će slijediti.

Prošle godine 30. travnja u Rimu kad smo se sastali da proslavimo 1100. obljetnicu vjernosti Isusu Kristu, njegovoj Crkvi, Petrovom nasljedniku, tada je naš nadbiskup spomenuo Ivana Merza kao gorljiva apostola vjernosti Kristovu namjesniku na zemlji. Spomenuo je također i skupinu mladih iz Hrvatske koja se nadahnjuje na njegovu primjeru i koja je ondje toga časa bila prisutna.

Godinu dana kasnije, ove godine 30. travnja Papa se obraća mladim hodočasniciima iz Hrvatske. I sada sam Sveti Otac spominje Ivana Merza i ističe ga kao primjer na kome se trebaju nadahnjivati mladi. Dobro je to

ovdje na današnji dan među štovateljima Ivana Merza ponovno naglasiti. Sestre i braćo, imamo koga istaknuti danas u vremenu kad se toliko govori o katoličkom laikatu. U našem narodu ima toliko revnih i svetih svećenika, koji žele obnoviti Crkvu i žele se dati za Crkvu. Ali to izgleda nije dosta. Trebalo je podići jednoga koji je živio Evanđelje, kao što je to činio naš Merz. Onako kako je Ivan Merz živio, za nas je veoma aktuelno. On je čovjek koji je bio do kraja vjeran Isusovu pozivu i Isusovu Evanđelju. Bio je vjeran Papi, Kristovu namjesniku i Petrovu nasljedniku. Bio je vjeran Crkvi i to je provodio kroz molitvu i intenzivni sakramentalni i apostolski život.

Sto nam je Papa prošle godine poručio? Da ostanemo vjerni Isusu Kristu, da ostanemo vjerni Rimskoj Crkvi, Petrovu nasljedniku, Evanđelju, pobožnosti prema Blaženoj Djevici Mariji. To je program za sve nas Hrvate, za obnovu Crkve u našem narodu. I zato ističemo Ivana Merza. On je vrednote, na koje nas poziva Papa, odživio tako dosljedno i vjerno da o njemu možemo govoriti kao o budućem svecu u našem narodu. Sve ono što se naziva obnova, nije u stvari obnova. Ali živjeti spomenute vrednote te ih iz dana u dan svjedočiti, znači da svaki od nas postaje življeno Evanđelje kao što ga je živio naš Ivan. I kad imamo njegov divan primjer kao i druge primjere naših velikana, potrebno je što češće o njima govoriti, napose mladima, na vjeronaučnim susretima i u drugim zgodama, jer su nam oni veliki poticaj i ohrabrenje da ostvarujemo onu vjernost na koju nas poziva Kristov Namjesnik.

Ivan Merz znao se u teškim trenucima života moliti Majci Božjoj. Znao se obraćati Njoj, Majci Isusa Krista i Majci našoj, Majci cijele Crkve. I zato i mi, ako ikada, onda danas moramo se utjecati u Njezin zagovor. Hr-

vati su znali u teškim časovima svoje povijesti poći u svetišta Majke Božje i tamo se moliti. Tamo se dobivala snaga da se izdrže povijesne kušnje. I zato neka nas primjer na-

šega Ivana nadahnjuje i u pobožnosti prema Blaženoj Djevici Mariji, da bismo što bolje odživjeli Kristovo Evanđelje, kao što ga je odživio Ivan Merz.

VIJESTI IZ POSTULATURE

U Banjoj Luci Merz sve prisutniji

Susret s mladima i s Ivanovim štovateljima

Na poziv banjalučkog biskupa msgr. Alfreda Pichlera postulater je posjetio Banja Luku 24. II. o. g. u pratnji četvero predstavnika Ivanovih štovatelja iz Zagreba. Dan prije održan je bio najprije susret s Ivanovim banjalučkim štovateljima u prisutnosti banjalučkog župnika mons. Branimira Zupančića. Sutradan u nedjelju postulater je održao predavanje uz dijapozitive o životu i radu našega Ivana.

Tokom dana gosti iz Zagreba s postulatom posjetili su u staračkom domu gospođu Anku Fedović koja je bila kućna pomoćnica u Ivanovoj obitelji. Premda je u visokim godinama, veoma dobro se sjeća našega Ivana kao dobrog i finog mladića. Ispričala je također i neke zanimljive zgodice za vrijeme dok je boravila u obitelji Merz. Razgovarali smo također i s jednom umirovljenom učiteljicom koja se sjeća kako je Ivanova majka vozila Ivana u kolicima dok je bio još sasvim malen. Premda je od Ivana starija svega četiri godine sjeća se toga, jer joj je ostalo u sjećanju kako je Ivanova majka tom zgodom bila obučena.

Posjet samostanu Mariji Zvijezdi

Na poziv otaca trapista iz banjalučkog samostana Marija Zvijezda postulater je održao i ondje predavanje uz dijapozitive o našem Ivanu na blagdan sv. Josipa 19. ožujka. Dok je još boravio u Banjoj Luci, Ivan je često zalazio očima trapistima napose na sv. ispovijed, pa je i taj samostan u nekom smislu posvećen njegovom prisutnošću.

Prvo hodočašće u Banja Luku iz Zagreba

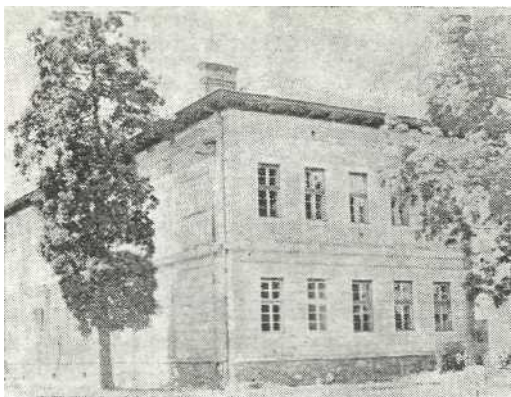
Zagrebački hodočasnici u Banjoj Luci pred trapističkom crkvom Marija Zvijezda

18. svibnja pošao je jedan autobus štovatelja Ivana Merza iz Zagreba u Banja Luku da posjeti Ivanovo rodno mjesto. Po dolasku u Banja Luku hodočasnici su najprije imali sv. Misu u novoj katedrali. Prije sv. Mise kratko ih je pozdravio mjesni biskup msgr. A. Pichler. Nakon sv. Mise cijela grupa pohodila je zgradu — bivši banjalučki željeznički kolodvor — u kojoj je živio Ivan sa svojim roditeljima. Danas se ta zgrada preuređuje za galeriju. Nakon toga zagrebački hodočasnici bili su pozvani u banjalučke obitelji na ručak, što je omogućilo srdačan prijateljski kontakt i poznanstvo među Merčevim štovateljima. Poslije ručka upriličen je posjet samostanu Mariji Zvijezdi gdje su oci trapisti srdačno primili goste, protumačili im historijat i pokazali znamenitosti samostana. Na povratku u Zagreb navratili su u Prijedor koji je također povezan s našim Ivanom, jer je ondje pohađao dva razreda osnovne škole. To je prvo hodočašće organizirano iz Zagreba za Banja Luku povezano s našim Ivanom, koji je ondje rođen i proživio dječ-

čko i mladenačko doba do poslije mature. U planu su i u buduće takva jednodnevna hodočašća u Ivanovo rodno mjesto. Na koncu naj-srdačnije zahvaljujemo svima banjalučanima, Ivanovim štovateljima, koji su nam organizirali i omogućili tako ugodan prijem i boravak u njihovu i Ivanovu gradu.

Ivan Merz u Prijedoru

Da je Ivan Merz živio u Banjoj Luci i Zagrebu, to je opće poznato. Ali da se i Prijedor može ponositi da je u njemu živio dvije godine naš kako se nadamo, budući hrvatski blaženik, za mnoge je to novost. Ivan je

Zgrada osnovne škole u Prijedoru koju je pohađao Ivan Merz dvije godine.

ondje pohađao 2. i 3. razred osnovne škole, jer mu je otac bio u Prijedoru u službi na željeznici. Bilo je to od 1903. g. do 1905. g.

To je dalo povoda da je u okviru misija, koje su se održale u Prijedoru uoči blagdana sv. Josipa ove godine, koji je patron župe, upriličeno predavanje uz dijapozitive o životu i radu sluga Božjega. Tako su mnogi vjernici Prijedora mogli doznati nešto više o našem Ivanu.

Iz Slovenije

»Zahvaljujem se Vam za poslano knjigo 'Tko je Ivan Merz'. Dobro mi bo došla, saj se zelo zanimam za tega velikega človeka sedanjega stoletja v našem prostoru. Bog ga je poslal nam vsem za vzornika. Naj bi ga posneli in imeli veliko tega Merzovega duha.«

Franc Strašek, svećenik
Makole

Subotica se zanima za Merza

Na poziv vlč. Andrije Kopilovića iz Subotice postulator Ivanove kauze održao je 13. i 14. ožujka o. g. nekoliko predavanja o našem Ivanu za razne grupe: svećenike, sjemeništarce, časne sestre, mladež, vjernike. U predavanju za svećenike posebno su bile istaknute karakteristike Merčeve duhovnosti, koje su blizu svećeničkom životu. Za tu su svrhu poslužila dva članka: »Svetac u fraku« i »Svećenik u civilu«, koja su već davno napisala dva svećenika ističući Ivanovu veliku ulogu i utjecaj koji je imao na svećenstvo kako svojim primjerom tako svojim direktnim kontaktom i apostolatom. Nakon predavanja i diskusije obavljen je u sjemenišnoj kapeli zajednički križni put. Kao uvodno razmatranje poslužile su misli Ivana Merza o križu, žrtvi, trpljenju iz njegove bogate duhovne baštine.

U nedjelju 14. ožujka naveče upriličen je susret Merčevih štovatelja s mjesnim biskupom msgr. Matijom Zvekanovićem i postulatorom. Na susretu se okupilo tridesetak osoba. Izražena je želja da se takovi susreti Merčevih štovatelja češće održavaju, kao što je to u Zagrebu i Banjoj Luci.

Drugi festival duhovne glazbe i poezije

I ove godine po drugi put održan je Festival duhovne glazbe i poezije za mlade na mladi Uskrs, 13. travnja 1980. u Zagrebu u dvorani Dječakčkog sjemeništa na Salati. Sudjelovalo je 15 vjeronaučnih grupa s ukupno 230 izvođača. To su bile župe i zajednice mladih: svetoduška zajednica mladih MI, zajednica »Kyrios« iz župe Krista Kralja — Mirogoj, župa sv. Josipa, zajednica mladih Kaptol, zajednica mladih Jordanovac, mladi iz župe Travno, zajednica mladih iz Frankopanske, studentska zajednica Knežija, »SMAK« — mladi iz župe Prečko, mladi iz Sestina, mladi sa Salate, mladi iz Jaruna, mladi od sv. Martina--Salezijanci. Izvan Zagreba i ovaj put sudjelovao je samo zbor mladih iz Varaždina iz župe sv. Fabijana. Prvo mjesto ove godine osvojila je zajednica mladih iz Frankopanske, drugo mjesto Varaždinci, a nagradu publike dobili su mladi sv. Petra. Nagrada za poeziju pripala je svetoduškoj zajednici mladih MI.

Sam je program bio podijeljen u dva dijela, jer je bilo zajednica koje nisu pretendirale da uđu među natjecatelje. Festival je i ove godine imao u prvom redu značaj prošla-

ve Kristova Uskrsnuća, a drugotni cilj je bio da se potakne stvaralaštvo mladih na polju duhovne glazbe i poezije. Premda nisu bile nagrađene, moramo ovdje spomenuti dvije pjesme od Emilija Kutleše, napose »Hvala Ti za istinu«, koju su izveli mladi iz Prečkoga. Obje pjesme s glazbene strane bile su od stručnog osoblja ocjenjene kao najbolje. Istaknuti također treba i ove godine polsatni folklorni program svetoduške zajednice mladih koji su i ovaj put dočarali kako se slavi Uskrs u njihovoj župi već godinama.

Najbolje skladbe s ovoga Festivala bile su izvedene na koncertu prigodom proslave Dana Ivana Merza u Bazilici Srca Isusova 11. V. 1980., budući da od našeg Ivana Festival i vuče svoju inspiraciju. Opširniji prikaz Festivala donio je Glas Koncila, br. 8, 1980. i časopis Kateheza br. 2, 1980.

Merz u francuskom tisku

Francuski katolički list »Message«, koji izdaje Secours Catholiques (Francuski karitas) objavio je u svome siječanjskom broju od 1980. u rubrici »Le charitable du mois« (dobrotvor mjeseca) članak o našem Ivanu pod naslovom »Laik i preteča II. vatikanskog koncila - Ivan Merz«. Članak je napisala č. s. Theresia Rhodain, benediktinka, a potpisala se po običaju pod pseudonimom E. Solesmes. S. Theresia je rođena sestra Mons. Jean Rhodain-a, osnivača Secours Catholique-a, a živi u istom samostanu u Vouhallan-u, Limon zajedno sa s. Marie Denise, generalovom kćerkom, o kojoj smo opširno pisali u prošlom broju.

Na temelju toga članka Postulatura je primila dosta pisama iz Francuske, Italije, Njemačke, kojima čitatelji mole da više doznaju o našem Ivanu. Posebno se zainteresirao dr. Schonberger iz Saarlouis-a za Ivanovu doktorsku dizertaciju o kojoj bi želio nešto i na pisati ili dijelove čak objaviti u njihovu časopisu za liturgiju.

To samo pokazuje koliko je važno pisati o našem Ivanu u stranim časopisima, kako bi ga i druge nacije upoznale. Ako netko od čitatelja u tome smislu nešto doprinese ili sam na piše članak za koji časopis, bit ćemo posebno zahvalni. (Neka se u tom slučaju navede i adresa Postulature, da bi se strani čitatelji mogli obratiti za detaljnije informacije).

Posjet J. Staszkwian-a iz Poljske

U mjesecu kolovozu boravio je u Zagrebu veliki Ivanov štovatelj iz Poljske: g. Jozef Staszkwian. O njemu smo već pisali u prošlom broju i objavili njegovu pjesmu. G. Staszkwian preveo je Ivanovu biografiju na poljski jezik i ovom zgodom donio prijevod i predao ga u Postulaturu. Kopiju njegovog prijevoda poklonit će mladi Svetom Ocu iduće godine prilikom svoga hodočašća u Rim. G. Staszkwian je posjetio Ivanov grob i njegov muzej. — Ovime izražavamo javnu zahvalnost Postulature g. Staszkwianu za sve što je do sada učinio za našega Ivana kao i za ono što još kani učiniti kako bi ga upoznali njegovi sunarodnjaci.

Merz na češkom programu Radio Vatikana

Obavijestio nas je iz Rima o. Tomáš Spidlik, DI koji je bio moderator jedne dizertacije o našem Ivanu, da je u jednoj emisiji Radio Vatikana na češkom jeziku govorio o Merzu i opširnije citirao njegove misli i izvatke iz njegova dnevnika i članaka. Češki slušaoci su se na temelju te emisije veoma zainteresirali za našeg Ivana pa su p. Spidliku stigla mnoga pisma iz Češke sa molbom da nešto više doznaju o njemu. Nažalost o. Spidlik nije im imao mnogo za poslati osim teksta svoje emisije. To je samo jedan pokazatelj kako Ivan bogatstvom svojih ideja i misli može zainteresirati osobe koje za njega prvi put čuju. Ujedno je to i poticaj da svaki štovatelj nastoji proširiti u svojoj okolini primjer života i duhovnu baštinu našeg Ivana. Možda i nismo svjesni kako možemo koristiti dušama time da ih upozorimo na našeg Ivana.

Merz na vitrail-u u Essenu u Z. Njemačkoj

Uskoro će se navršiti i 25 godina kako postoji Hrvatska katolička župa u Essenu. Na raspolaganju ima crkvu sv. Marije koju je svojim umjetninama ukrasio naš poznati slikar Ivo Dulčić. Osim fresko slika umjetnik je izradio i vitrail-e na kojima je prikazao našeg sveca Nikolu Tavelića, blaženike kao i kandidate oltara. Među njima je i naš Ivan Merz na posebnom vitrail-u. U knjižici Hrvati u Ruhru koja je izdana prigodom 20. obljetnice hrvatske katoličke župe donesene su kolor-reprodukcije Dulčićevih slika i vitrail-a iz spomenute crkve. Knjižicu je izdala Kršćanska sadašnjost i Župa sv. Marije u Essenu 1976. g.

Posjetili Ivanov grob i muzej

Kardinal Franjo Šeper

Prigodom svoga boravka u Zagrebu u mjesecu rujnu ove godine naš kardinal Franjo Šeper posjetio je grob sluga Božjega Ivana Merza i njegov muzej. Bilo je to 12. IX. 1980. Uzoriti kardinal upisao se tom zgodom također i u Spomen knjigu. Kao što je poznato našoj javnosti, zaslugom kardinala Šepera, koji je bio prije odlaska u Rim zagrebački nadbiskup, otvoren je 1958. god. informativni dijecezanski proces za Ivanovu beatifikaciju. Kardinal Šeper je također osobno poznavao našega Ivana i u nekoliko navrata o njemu dao lijepe izjave i svjedočanstva (Vidi Glasilo Postulature, br. 2, 1974, str. 5—6).

Majka Terezija

Početak srpnja kad je boravila u Zagrebu na svome proputovanju u Skopje, gdje je otvorila novu kuću, majka Terezija je posje-

Majka Terezija upisuje se u spomen knjigu u Ivanovom muzeju.

tila grob i muzej našega Ivana. Majci Tereziji, koja je do sada samo čula za našega Ivana, bilo je posebno drago kad je doznala da je i on bio velik štovatelj Presv. Euharistije, koja se posebno štuje u njezinom redu. Sa sobom je ponijela njegovu biografiju i mnogo njegovih

sličica s tekstom na engleskom jeziku koje će razdijeliti svojim sestrama i drugima. U spomen-knjigu majka Terezija upisala je ove riječi:

»Dragi Ivane Merz! Moli se za nas kod Isusa i Marije da budemo dostojni njihove ljubavi. — M. Teresa, me.« 2. VII. 1980.

Posjetioci izložbe Svetog Platna

Brojni se posjetioci koji dolaze vidjeti izložbu o Sv. Platnu napose oni izvan Zagreba, uglavnom su to hodočasnici koji ili polaze ili se vraćaju s Marije Bistrice, navrate i u Baziliku i na Ivanov grob. To je na koncu i razumljivo jer upravo zahvaljujući našem Ivanu i njegovom 50. jubileju iz 1978. došlo je do organiziranja ove izložbe kao što je o tome pisalo naše Glasilo u posljednjem broju, 1979/80, str. 50. — Posebno treba spomenuti veliku grupu mladeži iz Banjalučke biskupije koji su došli u Zagreb za 1. svibnja na prvomajski izlet i tom zgodom su došli na Ivanov grob i u Bazilici imali sv. Misu.

Pisaći stol Ivana Merza

Nedavno je Ivanov muzej dobio jedan veoma vrijedni predmet: pisaći stol Ivana Merza. Do sada je bio na čuvanju kod obitelji Bajić, kod kojih je stanovao Ivanov otac posljednji dio svog života. Nakon smrti g. Ive Bajića ove godine, njegova supruga gospođa Katica, koja je bila kućna pomoćnica u obitelji Merz još dok je naš Ivan živio u Zagrebu, poklonila je ovaj stol muzeju zajedno s još nekim predmetima koje je Ivan upotrebljavao. Gospođa Katica još uvijek čuva krunicu koju joj je naš Ivan donio na poklon iz Rima. Ivanov muzej nalazi se uz Baziliku Srca Isusova u Zagrebu, Palmotićeve 31.

Snimljen filmu o Ivanu Merzu

Ovoga ljeta snimljen je dokumentarni film o životu našega Ivana. Snimio ga je njegov veliki štovatelj vlč. Josip Krokek. Film će biti dostupan za gledanje u 1981. god. — Zahvaljujemo vlč. J. Krokeku na tom lijepom ostvarenju koje će veoma koristiti boljem upoznavanju našega Ivana.

Skupljamo tekstove Ivana Merza

Za proces Ivanove beatifikacije potrebno je sakupiti sve što je sluga Božji objavio bilo u tisku bilo da je ostavio u rukopisu. Molimo stoga sve osobe koje posjeduju bilo kakav rukopisni tekst našega Ivana da nam pošalju ili original ili fotokopiju.

Osim toga molimo sve koji posjeduju izdanja Orlovske organizacije, u kojoj je Ivan djelovao kao tajnik i potpredsjednik, da nam omoguće uvid ili nam ih posude. Posebno nas zanima **Orlovski Vjesnik**, **Orlovska Misao**, **Đački Orao** u kojima je naš Ivan objavljivao svoje radove. Nažalost niti Sveučilišna knjižnica ne posjeduje kompletna ta izdanja. Zanimaju nas također i časopis **Mladost**, napose godišta između 1922—1928. Članak koji je Ivan objavio ondje o sv. Tarziciju, još nismo uspjeli naći. Unaprijed zahvaljujemo svima koji će nam pomoći da kompletiramo tekstove našega Ivana.

Skupljaju se potpisi za Ivanovu beatifikaciju

Potaknuti s nekoliko strana započinjemo akciju skupljanja potpisa za što skoriju beatifikaciju našega Ivana. Tko želi dati svoj potpis, može to učiniti u Postulaturi. Za osobe izvan Zagreba Preporučamo slijedeći način:

Budući da će im biti nezgodno samo radi toga dolaziti u Zagreb, predlažemo da u svojoj okolini sakupe druge osobe zainteresirane za ovu stvar i da tako zajednički ispune svojim potpisima barem jedan list, tj. samo jednu stranicu jednog lista. Popunjen list neka se pošalje na Postulaturu, gdje će biti priložen ostalim listovima. Svaki list mora ostati s druge strane prazan. Molimo da uz potpis, koji neka bude čitko napisan, naznačite i mjesto u kojem živite. Bilo bi nam drago da sakupimo tokom narednih mjeseci što više potpisa kako bismo ih mogli ponijeti Svetom Ocu u Rim 1. svibnja kad se organizira već uobičajeno hodočašće za mlade.

Traži se pomoć za prepisivanje njemačkog prijevoda Ivanove biografije

Ivanov otac, koji je doživio duboku starost — umro je u 92. godini života 1959. g. — preveo je prvu Ivanovu biografiju na njemački jezik. Taj prijevod, pisan njemačkom goticom, ostao je do danas u rukopisu. Postulatura Ivana Merza željela bi stvar prepisati strojem, no do sada još nismo uspjeli naći osobu koja je u stanju čitati taj rukopis na njemačkoj gotici i ujedno pretipkavati na stroju. Ako bi nam tko od Ivanovih štovatelja mogao u tome pomoći, bilo osobno bilo da nas upozori kome da se obratimo, bit ćemo zahvalni.

O čemu ovisi cijena našega Glasila?

Premda nam do sada još nitko nije primijetio zašto je naše Glasilo malo skuplje u odnosu na drugi naš vjerski tisak, smatramo ipak korisnim izvjestiti Ivanove štovatelje o nekim činjenicama. Glasilo izlazi već osmu godinu i to rijetko, jedan do dva puta godišnje. Premda se naklada postepeno povećava ona je veoma malena u odnosu na mnoge druge naše vjerske listove. I ne samo što su cijene tiskanja danas veoma visoke i stalno rastu, nego je tiskarska cijena listova po primjerku da-

leko veća što im je naklada manja nego obratno. Budući da se Glasilo uzdržava isključivo od prodaje, zbog toga nismo u mogućnosti prodavati po nižoj cijeni od tiskarske. Dapače kod svakog broja smo na gubitku što za sada nadoknađuju dobrovoljni prilozi Ivanovih štovatelja. Imajući sve ovo u vidu zahvaljujemo Ivanovim štovateljima na razumijevanju kao i onima koji svojim priložima omogućuju izlaženje Glasila.

USLIŠANJA — ZAHVALE

Zahvaljujemo dragom Ivanu Merzu ja i moja obitelj za primljenu milost. Dok smo pomislili da mu se pomolimo, odmah smo bili uslišani. Ovaj poklon dajemo ja, moja supruga i naših troje djece. Prilog 100 DM. — Ivan Grgić, Z. Njemačka.

Zahvaljujem na milosti koju sam primila po zagovoru dra Ivana Merza za našega studenta koji je sretno završio svoj fakultet i diplomirao te odmah dobio namještenje. Prilog 500 nd. — Teta, Zagreb.

Ivanu Merzu i Leopoldu Mandiću zahvaljujem na uslišanoj molbi po njihovu zagovoru. — D. V., Zagreb.

Za pomoć u bolesti zahvaljujem Ivanu Merzu. Prilog 500 nd. — Ana Potocki, Zagreb.

Sluzi Božjem Ivanu Merzu zahvaljujem na mnogim primljenim milostima i preporučujem se i nadalje. Prilog za beatifikaciju 500 nd. — P. Z. Simić, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu za pomoć. Prilog 1.000 nd. — Z. Kaić, Zagreb

Hvala Ti za sve milosti. — Z. J.

Za jednu posebnu milost zahvaljujem Ivanu Merzu. Prilog 1.000 nd. — Alojzije Asić, župnik, St. Jankovci.

Posebna zahvala i preporuka dr. Ivanu Merzu za njegovu pomoć u potrebama. — Prilog 500 nd. — Štovateljica iz Daruvara.

Zahvala Ivanu Merzu. Prilog 500 nd. — N. N., Zagreb.

Zahvaljujem Presvetom Srcu Isusovu i zagovoru Ivana Merza za primljenu veliku milost. Prilog 500 nd. za beatifikaciju. — O. K., Zagreb.

Za dobivenu milost — ozdravljenje unuka zahvaljujem Ivanu Merzu. Prilog 2.000 nd. — D. M.

Javljam Vam da sam dobio milost postignutu zagovorom slugu Božjega Ivana Merza moleći mu devetnicu. — Cvrsti kršćanin Ivan iz Srem. Mitrovice.

Zagovorom dr. Ivana Merza pronašli su se vrlo važni ključevi, koje je bila odnijela nepoznata osoba. — E. Pavešić, Opatija.

Moja molitva velikom ugodniku Božjem dr. Ivanu Merzu, kojega sam počela štovati unazad jedno tri godine, jest uslišana. Hvala Bogu, dr. Ivanu Merzu i drugima koji su mi pomogli da dođem na put pravde, istine i slobode. Prilog 1.000 nd. — Ina S. D., Osijek.

Zahvaljujem dr. Ivanu Merzu za primljene milosti. Ove godine zvaao sam ga pet puta u

pomoć i nikad nisam bio odbijen. Neka Božansko Srce Isusovo dade da bude dr. Merz čim prije proglašen blaženim. — Tukša Franjo, Sudovac, Gornja Rijeka.

Zahvaljujem dr. Ivanu Merzu na primljenoj milosti. Brat mi je obolio od jake upale pluća i plućnog infarkta. Liječnici su skeptički gledali na njegovo stanje jer je on uz to i srčani bolesnik. Rekli su da im je to najteži slučaj što su ga do sada imali. Utekla sam se molitvom Ivanu Merzu i stanje se u roku od dva dana potpuno izmijenilo. On se počeo oporavljati, a rendgenske snimke pluća nisu više pokazivale nikakvih tragove bolesti. — N. V., Zagreb.

Sva sretna izvršujem zavjetnu zahvalu za milost koju sam dobila na zagovor Ivana Merza. Dobila sam jednu čudnu bolest. Bilo je neizdrživo. Liječnik mi je dao neke lijekove. Ali ja sam sve svoje pouzdanje stavila u zagovor našega Ivana Merza i bila sam nagrađena. Svega je nestalo. Osjećam se potpuno zdravo. Sva sretna vršim svoju obećanu javnu zahvalu i u buduće se preporučam moćnom zagovoru našega dragog Ivana Merza. — s. Karolina Vidović, Potoci.

Štovateljica Marica Ravlić iz Modrana piše nam: »Jedan veoma siromašan mladić nikako nije mogao dobiti zaposlenje. Svršio je srednju školu, ali već godinu dana nikako posla. Znala sam to i pokušala sam mu govoriti o Ivanu i dala sam mu devetnicu da moli. I doista izmolivši devetnicu, dobio je posao. Koliko je zahvaljivao Merzu za to, ne bih Vam mogla opisati riječima. On se ovime javno zahvaljuje za primljenu milost... Zahvaljujem također Ivanu za pomoć mojoj sestri. Uslišao nas je nakon što smo mu po treći put molili devetnicu i postili. Tu sam se uvjerila da Ivan zaista hoće pomoći, hoće uslišati samo treba ustrajno moliti.

Velika hvala Ivanu za udijeljenu milost. — Student iz Zagreba.

Svakodnevna molitva posvećena dr. Ivanu Merzu dala mi je ohrabrenje i snagu. Hvala mu na isprošenoj milosti. — Marija, Zagreb.

Zahvaljujem Ivanu Merzu na milosti ozdravljenja. — Sestra Milosrdnica, Zagreb, 200 din.

Ivane, hvala ti! — Z. J., 500 din.

Za veliku primljenu milost zahvaljuje Ivanu Merzu. — M. K., 1000 din.

Zahvaljuje Ivanu za veliku milost. — Dragica Gamauh, Zagreb, 5000 din.

Izdaje: Rkt. župni ured Sv. Petra, 41000 Zagreb, Vlaška 93
Uredništvo i postulaturna: 41001 — Zagreb, Palmotičeva 33, pp 699
Odgovorni urednik: Božidar Nagy

List izlazi povremene **Ovaj broj 20 din.**

Tisak: IBG — Tiskara »Zagreb«, Zagreb, Preradovićeva 21

POJAVA I ZNAČENJE DR. IVANA MERZA U CRKVI U HRVATSKOJ

ZBORNİK RADOVA SA SIMPOZIJA 1978.

Zbornik sadrži predavanja koja su održana na Simpoziju prigodom proslave 50. obljetnice smrti dr. Ivana Merza 1978. g. Predavanjima je dodana homilija zagrebačkog nadbiskupa Franje Kuharića koju je održao prigodom završne koncelebrirane sv. mise u Katedrali. U Zbornik je uvrštena izvrsna studija o I. Merzu od D. Žanka objavljena još 1938. god. u Životu prigodom 10. obljetnice Ivanove smrti.

Cijena 80 din. Studenti imaju uobičajeni popust.

PUT K SUNCU

ODABRANI TEKSTOVI IVANA MERZA

Knjiga je objavljena za 50. obljetnicu smrti sluge Božjega. Tekstovi koji su ušli u ovu zbirku predstavljaju već zrele plodove Ivanovog religioznog iskustva. Odišu dubokim uvjerenjem o istinitosti onoga o čemu piše. Svaka Ivanova riječ provire iz osobno proživljenih vjerskih istina.

Tko želi bolje upoznati široke horizonte duhovnosti našega Ivana, napose njegovo religiozno iskustvo, Preporučamo ovu knjigu.

Cijena 70 din. Tvrdi uvez 150 din.

Obje knjige naručuju se na adresi Postulature, Palmotićeva 33 pp. 699, 41001 — ZAGREB.

NOVO!

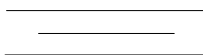
NOVO!

TKO JE IVAN MERZ?

Kratak prikaz života i rada dr. Ivana Merza. Knjižica je obogaćena mnogim mislima iz duhovne baštine Ivana Merza. Namijenjena je za široku vjerničku publiku.

Džepni format, 88 str., cijena svega 30 din.

Naručuje se na adresi Postulature.

ŠTOVATELJI IVANA MERZA!

Premda se Ivanov proces beatifikacije bliži kraju, ipak on još nije dovoljno poznat u širokim vjerničkim krugovima kako je to potrebno za jednoga kandidata oltara. Svima nama posebno njegovim štovateljima dužnost je da ga učinimo poznatim u našoj okolini, pogotovo nakon što nam je ove godine Sveti Otac preporučio da slijedimo stope »tog velikog katoličkog laika«.

Postulatura za njegovu beatifikaciju Vas stoga moli da ovu knjižicu preporučite Vašim prijateljima, rodbini, znancima, mladima; može Vam poslužiti i kao poklon u raznim zgodama. Ako bi svaki štovatelj rasparkao samo deset komada, učinio bi veoma mnogo. **TO ĆE BITI VAŠ DOPRINOS BRŽEM ODVIJANJU POSTUPKA ZA NJEGOVU BEATIFIKACIJU.**